

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ် ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇ ဌာပနာ ၂၃၃၇ ၊ ဝဇ္ဇ ဌာပနာ ၂၃၃၈

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/Ma.Har201507

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ်

ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၂၂ ခုနှစ်

စောင်ရေ

၁၀၀၀

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

ဝင်းထွန်းသန့် (ဝဏ္ဏဗျူဟာ)

အတွင်းပန်းချီ

မြတ်မွန်

ထုတ်ဝေသူ

သိမ်သူစိုး (၀၁၂၈၅)

ပုံနှိပ်သူ

ဝင့်ပိုင်ပိုင်(နှင်းသင်းပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆

စာစစ်

တင်မိခိုင်

စာအုပ်ချုပ်

ကိုတင်အေး Perfect (၀၉၅၁၈၀၄၈၁)

ဖြန့်ချိရေး

မဟာစာပေ

ဖုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄

တန်ဖိုး

၄၅၀၀ ကျပ်

မပျော်ရွှင်နိုင်သေးတဲ့ မြို့နှင့် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ

မပျော်ရွှင်နိုင်သေးတဲ့ မြို့နှင့် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ ၊ မိုးကျော်စင်

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၂

စာ ၁၇၅ ၊ ၂၀.၅ x ၁၂.၅ စင်တီ

(၁) မပျော်ရွှင်နိုင်သေးတဲ့ မြို့နှင့် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ

မပျော်ရွှင်နိုင်သေးတဲ့

နှင့် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ

စိုးကျော်ဇင်

မာတိကာ

	အမှာစာ	၇
၁။	အေမီ	၁၁
၂။	စိတ္တဇမြူရီးများ	၂၃
၃။	ထိုင်ခုံပွဲ မနက်ခင်း	၃၅
၄။	နာရီကြည့်သော မိုးတိမ်များ	၄၃
၅။	ဖိနပ်တစ်ဖက်	၅၁
၆။	မပျော်ရွှင်နိုင်သေးတဲ့ မြို့	၅၉
၇။	မမြင်နိုင်ခဲ့တဲ့ မျက်နှာ	၇၁
၈။	မိုက်တိုင်စန်၏ လက်သီးအရွယ် ကျောက်တုံး	၈၃
၉။	မုဆိုးတစ်ယောက်ရဲ့ ဒဏ်ရာ	၉၇
၁၀။	လွှင့်သွားတဲ့ လေ	၁၁၁
၁၁။	လူနံပါတ် ၂၁	၁၂၃
၁၂။	သူငယ်နာ	၁၃၃
၁၃။	အပေါက်များ	၁၄၃
၁၄။	ဓား	၁၅၅
၁၅။	အိုင်ဆက်နယူတန် ထွက်ပြေးခြင်း	၁၆၇
	ကိုယ်ရေးအကျဉ်း	၁၇၉

ဝတ္ထုတိုမြစ်ကွေ့နှင့် ဆောင်းရနံ့ကို ရှုရှိုက်ကြည့်ခြင်း (အမှာစာ)

(၁)

အခုတစ်လော မနက်အိပ်ယာထ၍ တံခါးဖွင့်လိုက်လျှင် ဆောင်းရနံ့ကို ခပ်သဲ့သဲ့ ရနေတတ်၏။ မနက်တိုင်းတော့ မဟုတ်။ မုတ်သုန်မဆုတ်ခွာရသေးသောကြောင့် ဆောင်းရနံ့က ရဲရဲတင်းတင်း ဝင်လာသေးဟန်မတူ။ ဆောင်းရနံ့ဆိုတာကို တစ်စုံတစ်ယောက်က မေးခွန်းထုတ်လာလျှင်ကျွန်တော်ဖြေနိုင်မည်မဟုတ်။ အာရုံခံစားမှုပါးလှုပ်သော လူသားတစ်ယောက်၏ ခေါင်းစဉ်မဲ့ ရူးသွပ်မှုမျိုးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်လိမ့်မည်။

ရာသီများ၏ အဦးအစကာလတိုင်းကို ကျွန်တော် စွဲလန်းသည်။ နွေဦး၊ မိုးဦး၊ ပြီးတော့ အခုလို ဆောင်းဦး။ သို့သော် အခုရောက်လာမည့် ဆောင်းဦးကို ကျွန်တော် သံသယနှင့်ကြည့်နေမိသည်။ သည်ဆောင်းဦးထဲမှာ ပျော်စရာတွေ တကယ်ပါဝင်မှု ရှိ၊ မရှိကို သံသယဝင်မိသည်။ သည်ဆောင်းဦး၏ မြောက်ပြန်လေမှာ အစစ်အမှန် အေးမြခြင်းတွေ တကယ်လိုက်ပါလာခြင်း ရှိ၊ မရှိ ကျွန်တော် သိချင်သည်။

သည်အချိန်မှာပင် မဟာစာပေက ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတို စာအုပ်ကလေးကို ထုတ်ဝေရန် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သည်စာအုပ်ထဲပါဝင်သည့် ရွှေအမြူတေမဂ္ဂဇင်းမှာ ဖော်ပြခဲ့သော **မပျော်ရွှင်နိုင်သေးတဲ့မြို့** ဝတ္ထုတို၏ ခေါင်းစဉ်

ကိုယူ၍ စာအုပ်ကိုလည်း မပျော်ရွှင်နိုင်သေးတဲ့မြို့ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများဟု ပေးလိုက်သည်။

တကယ်တော့ သည်ဝတ္ထုတိုကလေးတွေ သူ့ကို ပေးထားခဲ့သည် မှာ လအတန်ကြာခဲ့ပြီ။ သို့သော် လွန်ခဲ့သော နေ့ဦးမှာ ကျွန်တော်တို့မြစ်တွေ ရပ်တန့်ပစ်ခဲ့ကြရသည်ကို အားလုံးအသိ။ ကျွန်တော်လည်း အသိ။ သည်လို အသိတွေနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ခက်ခဲခဲ့ကြရသည်။ စက္ကူဈေးနှုန်း တွေ၊ ဖလင်အခက်အခဲတွေနှင့် ပုံနှိပ်ခြင်းဆိုင်ရာအခြားပြဿနာများအကြောင်း ညည်းတွား ရေရွတ်သံများကို ထုတ်ဝေသူတွေဘက်က ကြားနေကြရသည်။ ပြီးတော့ သည်အချိန်သည်ကာလမှာ အများသူငါ၏ ပိုက်ဆံအိတ်ကိစ္စ။ သည်ကြားထဲကပင် စာအုပ်တွေ ဖြစ်နိုင်သလောက် ထွက်နေကြသည်။ ခင်မင်ရင်းနှီးသော စာအုပ်တိုက်တစ်တိုက်ကတော့ ပြောဖူးသည်။ သည် စာအုပ်လောကဆိုတာ လုံးဝပြိုလဲသွားတာ မရှိပါဘူးတဲ့။ သူတို့ အရင်က လည်း ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ဖူးပါတယ်တဲ့။

(၂)

မြန်မာဝတ္ထုတိုလမ်းကြောင်းသည် ၁၉၁၇ ခုနှစ်၊ မတ်လထုတ် သူရိယမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း၏ မောင်သိန်းတင် မသိန်းရှင် ဝတ္ထုတိုမှ စတင်ခဲ့သည်ဟု ပညာရှင်များက မှတ်တမ်းတင်ထား ခဲ့ကြသည်။ သည်နေရာမှာ ကျွန်တော်သတိထားမိသည့် စကားလုံးနှစ်လုံး ရှိသည်။ မဂ္ဂဇင်းနှင့် ဝတ္ထုတိုဖြစ်သည်။ မဂ္ဂဇင်းနှင့် ဝတ္ထုတိုသည် တွဲနေသည်။ မြန်မာဝတ္ထုတို၏ နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သည့် သမိုင်းသက်တမ်း တလျှောက်ကိုလိုက်ကြည့်လျှင် မဂ္ဂဇင်းများက အရေးပါသောနေရာမှာ ရှိနေခဲ့ ကြသည်။ မဂ္ဂဇင်းဆိုသည့်မြေပေါ်မှာ မြန်မာဝတ္ထုတိုတွေ ပျိုးကြွရှင်သန် ခဲ့ကြသည်။ မဂ္ဂဇင်းဆိုသည့်ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ မြန်မာဝတ္ထုတိုတွေ ခရီး ဆက်ခဲ့ကြသည်။ မြန်မာဝတ္ထုတိုရွှေခေတ်ဆိုသည်မှာ မဂ္ဂဇင်းတွေ အဝေဆာ ဆုံးကာလမှာ ဖြစ်တည်လာခဲ့၏။

သည်ဘက်နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း မဂ္ဂဇင်းတွေ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျကုန်သည်။ မဂ္ဂဇင်းတွေ ကြွေကျကုန်သည်နှင့်အတူ မြန်မာဝတ္ထုတို

တွေ၏ကွင်းက ကျဉ်းသထက် ကျဉ်းလာသည်။ သည်အချိန်မှာပင် မမျှော်လင့်ဘဲ ကိုဗစ် ၁၉ ကမ္ဘာ့ကပ်ရောဂါက ကျွန်တော်တို့ဆီကို ဆိုက်ရောက်လာ၏။ ဆိုင်တွေ၊ ဈေးတွေ၊ ရုံးတွေ၊ ကျောင်းတွေ အကုန်လုံး တံခါးပိတ်ပြီး ဆေးရုံတံခါးတွေကို အကုန်ဖွင့်ထားလိုက်ကြရသည်။ အခိုက်အတန့်ကာလတိုကလေးဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့ကြသော်လည်း အချိန် ၂ နှစ်နီးပါး ကြာမြင့်ခဲ့သည့်တိုင် ကိုဗစ် ၁၉ ၏ လှိုင်းတွေက တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ကျွန်တော်တို့ဆီ ပြေးပြေးဝင်လာနေဆဲ။

သည်တော့ မြန်မာမဂ္ဂဇင်းလောကခံကို အံ့ကြိတ်ဖြတ်ကျော်နေသည့် လက်ကျန်မဂ္ဂဇင်းလေး လက်တစ်ဖက် မရှိတရှိလေးတွေပါ ကြွေကျကုန်ကြသည်။ ပြောရလျှင် မြန်မာဝတ္ထုတိုတွေအတွက် ကွင်းလုံးဝပျောက်သွားခြင်းပင်။

ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများဆိုသော ဝေါဟာရသည် ကျွန်တော်တို့မြန်မာစာပေလောကမှာ အချိန်ကာလ မည်မျှအထိ ကျန်ရစ်နေဦးမှာပါလိမ့်။ သည်လို ဝတ္ထုတိုတွေကရော စာဖတ်သူတွေဆီ ဘယ်လို ရောက်လာမှာပါလိမ့်။ အခုလည်း လူမှုကွန်ယက်တွေမှာ တင်ကြတာတွေရှိကြသည်။ သို့သော် အယ်ဒီတာမရှိ။ ကိုယ့်အိမ်နံရံမှာ ကိုယ်ရေးထားသည့် စာကို ကပ်ထားသည်နှင့်တူသည်။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ဘာသာရေးထားပြီး မိတ်ဆွေတွေကို လိုက်လံပေးဖတ်နေသည်နှင့် တူသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း အခုတလော ရေးဖြစ်သည့် စာတိုပေစလေးတွေကို သည်လိုပင် မိတ်ဆွေတွေဖတ်ရန် ကျွန်တော့်လူမှုကွန်ယက်မှာတင်သည်။ သို့သော် စိတ်ထဲခပ်ပေါ့ပေါ့။ အယ်ဒီတာစားပွဲကို ဖြတ်သန်းလာပြီး စာရွက်ပေါ်ရောက်ရှိလာသည့် ပုံနှိပ်စာလုံးလေးတွေကို ဖတ်ရသည်နှင့် အရသာမတူ။ ပေါ့ရွတ်ရွတ်။ ဒါက ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်ရည်ခံစားမှုကို ပြောပြခြင်းဖြစ်သည်။

ဇလပ်နီစာအုပ်တိုက်ကတော့ ဇလပ်နီဝတ္ထုတိုများကို နှစ်လတစ်ကြိမ် ထုတ်ရင်း သည်ကွက်လပ်ကို ဖြည့်ရန် ကြိုးစားနေသည်။ (သည်အတွက် ဇလပ်နီကို ကျေးဇူးတင်ရ၏။)

လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ခန့်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တချို့မှာ ထိုင်ရင်း ကျွန်တော်တို့မဂ္ဂဇင်းတွေ လုံးဝမရှိတော့ရင်... ဆိုပြီး စိတ်ပူခဲ့ဖူးကြသည်။ အခုတော့ ကျွန်တော်ထင်ထားသည်ထက် အချိန်ပိုစောပြီး ကျွန်တော်တို့စိတ်ပူခဲ့ကြသည့် အဖြစ်အပျက်တွေက ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့စိတ်ပူခဲ့ကြသလို ဝတ္ထုတိုတွေ လုံးဝပျောက်

သွားမည်တော့ မဟုတ်။ သမိုင်းလမ်းကြောင်းကမူ ချိုးကွေ့သွားလိမ့်မည်။
မြစ်ဆိုတာ ကွေ့မှ ပိုလှသတဲ့ဟု ကဗျာတစ်ပုဒ်မှဖတ်ဖူးသည်။ မြန်မာဝတ္ထု
တိုလမ်းကြောင်းကရော သည်အကွေ့မှာ ပိုလှသွားလေမလား။ ကျွန်တော်
မသိ။ သိနိုင်သည့်ပညာ ကျွန်တော့်မှာ မရှိ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မြစ်ကတော့
စီးမြဲ စီးနေဦးမှာပင်။

(၃)

လွန်ခဲ့သည့် ရက်သတ္တပတ်က မိတ်ဆွေစာရေးဆရာတစ်ယောက်၏
ဝတ္ထုတိုတစ်အုပ် ထွက်လာသည်။ မိတ်ဆွေက ထုံးစံအတိုင်း လူမှုကွန်ယက်
ပေါ်က သူ့စာဖတ်သူတွေ၊ ရေးဖော်ရေးဖက်တွေကို အသိပေးရင်း သည်လို
ခေတ်ကျပ်ကြီးထဲမှ စာအုပ်ထုတ်ရခြင်းအတွက် အားနာစကားဆိုသည်။
တကယ်တော့ အားနာစကား ဆိုမည်ဆိုလျှင်လည်း ဆိုထိုက်သည်ဟု
ကျွန်တော်ထင်သည်။ လူတိုင်းအတွက် အရာရာ ခက်ခဲနေကြချိန်၊ စားဝတ်
နေရေးအတွက်၊ ရှင်သန်ရေးအတွက် ရုန်းကန်နေကြရချိန်တွင် ကြီးမြင့်လာ
သော ထုတ်လုပ်စရိတ်များကြောင့် စာအုပ်ဈေးနှုန်းများပါ ကိန်းဂဏန်းတွေ
ပိုများလာကြသည် မဟုတ်လား။ အခုတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် အားနာ
စကား ဆိုရတော့မလားမသိ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာရေးသူတစ်ယောက်၏ အလုပ်က စာရေးရမည်ဖြစ်
သည်။ စာရေးသူတစ်ယောက်အတွက် စာရေးခြင်းက လက်နက်ဖြစ်သလို
တရားဓမ္မလည်းဖြစ်သည်။ သူ မည်သို့သောစာကိုရေးသနည်းဆိုသည်ကသာ
ထိုစာရေးသူ၏သမိုင်းကို အရောင်ခွဲပေးသွားပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်
ယုံကြည်ပါသည်။

ထို့အတူ မနက်ခင်းအိပ်ယာနိုး၍ တွန်းဖွင့်လိုက်သည့်တံခါးမှ ဝင်လာ
သည့် ဆောင်းရနံ့တွေထဲ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ အသေအချာ ပါဝင်လာမည်
ကိုလည်း ကျွန်တော် ယုံကြည်ချင်ပါသေးသည်။ ။

လေးစားစွာဖြင့်
မိုးကျော်ဇင်

အေမီ

(၁)

လမ်းပေါ်မှ ကားတစ်စီး ထိုးရပ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

မည်သည့်ဟာသကို ပွဲကျသွားမှန်းမသိနိုင်သည့် ရယ်သံတွေ ဟေးခနဲ ပွင့်ထွက်သွားသံက မနက်နှစ်နာရီအချိန်တွင် ပိုမိုကျယ်လောင် သွားသည်။ နှုတ်ဆက်သံ၊ နောက်ပြောင်သံတွေ အလှအယက် အော်ဟစ် နေသည့်ကြားမှ ကားပြန်ထွက်သွားသံ ကြားရသည်။ အဆုံးမသတ်လိုက်ရ သည့် ရယ်သံတွေ၊ စကားသံတွေ သည်အတိုင်း လိုက်ပါသွားကြ၏။

ကျွန်တော် အိပ်ရာထဲမှ ခေါင်းကြွမိလိုက်သည် ထင်သည်။ နားစွင့် ပြီးသားပါ ဖြစ်သွားလေသလား။ တိတ်ဆိတ်သော တိုက်လှေကားထစ်တွေ အတိုင်း လေးကန်စွာ တက်လာသည့် ဒေါက်ဖိနပ်သံတွေ။ လှေကားတစ်ထစ် ပေါ် ဒေါက်ဖိနပ်တစ်ဖက် လှမ်းတက်လိုက်တိုင်း ထိုဒေါက်ဖိနပ်ပေါ် တစ်ကိုယ်လုံး ဖိတင်လိုက်သလို အားယူပုံရသည့် ခင်ပြင်းပြင်း ဒေါက်ဖိနပ် သံတွေ။ ဖိနပ်သံအရေအတွက်အရ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ကြောင်း သိသာသည်။ ဖိနပ်သံအရေအတွက်ကို ထည့်မတွေးလျှင်ပင် မိန်းမနှစ် ယောက် လှေကားပေါ် တက်လာနေကြောင်း ကျွန်တော် အတပ်ပြောနိုင်၏။ ဖိနပ်သံတွေပဲလား။ မဟုတ်ပါ။ ဖိနပ်သံတွေနောက်မှာ အရှိန်ပြေသေးဟန်

မတူသော ရယ်သံတွေ၊ ပြီးတော့ သူတို့ချင်းသာ ကြားနိုင် နားလည်နိုင်သည့် ဝေါဟာရတွေ။

အလွတ်မကျက်ထားသော်လည်း အလိုလိုအလွတ်ရသွားသည်မှာ အေမီနှင့် သူ့ သူငယ်ချင်း၏ ခြေသံတွေသာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် တိုက်ရှေ့ဝရန်တာဆီ ရောက်သွားသည်။ မီးပိတ်လိုက်သော ဝရန်တာ ကျဉ်းကျဉ်းလေးမှာ ဖိနပ်စင်၊ အဝတ်တန်းနှင့် ဂမုန်းပန်းအိုးများကြောင့် ချုံ့ပုတ်လေးတစ်ခုလို လုံခြုံ၏။ ဝရန်တာ၏ လှေကားဘက် အစွန်းထွက်ထားသည့် လေးထောင့်ကွက် အလင်းဝင်ပေါက်တွေရှေ့မှာ ရပ်နေမိသည်။ ပြီးတော့ ခြေသံတွေ၊ ရယ်သံတွေ တရွေ့ရွေ့ တက်လာနေသည့် လှေကားဆီ မျှော်လင့်တကြီး ကြည့်နေမိ၏။ ကျွန်တော့်တိုက်ခန်းတံခါးထိပ်မှ မုန့်ကြိုးလိမ် မီးချောင်းလေးကြောင့် လှေကားမြင်ကွင်းက ပြတ်သားလင်းကျင်းလျက်။

ငါးလွှာလှေကားကို ချိုးလိုက်သည့် ခြေသံတွေနှင့်အတူ ဖရိုဖရဲ တက်လာသည့် အေမီတို့နှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီကိုယ်စီ ဖြစ်သော်လည်း အေမီဂျင်းဘောင်းဘီက ပေါင်ရင်းအထိ တိုသည်။ ဆံပင်ရှည်တွေကို ထုံးစံအတိုင်း ဖြန့်ချထား၏။ သည်ညအတွက် ထိုဆံပင်ရှည်တွေဖြင့် ယောက်ျားဘယ်နှယောက်ကို သိမ်းကျုံးရစ်ပတ်ခဲ့ပါလိမ့်။

ကျွန်တော့်အခန်းရှေ့ရောက်တော့ နှစ်ယောက်သား ရပ်တန့်သွားသည်။ တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် ပခုံးဖြင့် တိုက်သည်။ အခန်းတံခါးမကို အေမီက မေးဆတ်ပြတော့ သူ့သူငယ်ချင်းက ခေါင်းယမ်းပြီး အပေါ်ဆက်တက်ရန်ပြင်သည်။ အေမီက ဇွတ်တိုးပြီး ကျွန်တော့် အခန်းတံခါးပေါ် သူ့လက်ချောင်းလေးတွေ တင်လိုက်၏။

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

သူ့သူငယ်ချင်းက ခိခနဲ တစ်ချက်ရယ်ပြီး အေမီကို ဆွဲခေါ်သည်။ အေမီက တိုက်ခန်းတံခါးကို ခေါင်းစိုက်ရင်း သူ့လက်လေးတွေကို ထပ်လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

အတွဲလိုက် ထွက်လာသော တံခါးခေါက်သံက တိတ်ဆိတ်သော တိုက်လှေကားရှည်ရှည်ထဲ ကြည်လင်ပီသစွာ မြည်ထွက်လာ၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းမှ မဖြူတို့ ကြားသွားလေမလား။ ခြောက်လွှာမှ တက္ကစီ

ဆရာလင်မယားရော ကြားသွားနိုင်သေးသည်။ အထဲမှ မည်သည့် တုံ့ပြန်မှုမှ မရသည့်အခါ နှစ်ယောက်သား ရယ်သံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် လှေကားထစ်တွေ အတိုင်း ဆက်တက်သွားသည်။ အနံ့အသက်တချို့ နံရံအပေါက်များကြားမှ ကျွန်တော့်ဆီ ကျန်နေရစ်သည်။ စီးကရက်နဲ့လား၊ ဘီယာနဲ့လား၊ ရေမွှေးနဲ့လား...။ အားလုံး ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

သက်ပြင်းများက ကျွန်တော့်ကို အိပ်ရာဆီ ပြန်ပို့ပေးကြသည်။ ကျွန်တော် တံခါးဖွင့်လိုက်လျှင် ဘာဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ သေသေချာချာ မသိ။ တံခါးဖွင့်မည့် မိုက်မဲမှုသည်လည်း ကျွန်တော့်ဆီ ဘယ်တော့မှ ရောက်လာမည်မဟုတ်ပါ။ အိပ်ရာပေါ် လူးလွန်ရင်း ပြန်အိပ်ပျော်ရန် မကြိုးစားမိဘဲ သည်လိုတံခါးလာခေါက်သည့် ညပေါင်းများစွာကို အလိုလို ရေတွက်နေမိသည်။

***

(၂)

ကျွန်တော် မနက်စာ ဆင်းစားတော့ ကိုးနာရီခန့်ရှိပြီ။ အန်တီမျိုး၏ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်လေးမှာ ထိုင်ခုံပုလေးတွေ အတော်များများ လပ်ဟာနေပြီ။

“ထုံးစံအတိုင်း ဘူးသီးကြော်ပဲလားဟေ့၊ ဟဲ့ကောင်လေး... နင့် မျက်တွင်းတွေ ဟောက်ပက်ဖြစ်နေပြီ၊ စာတွေချည်း လှိမ့်ရေးမနေနဲ့ဦး...”

အန်တီမျိုးက သူ့ကိုယ်ပိုင်ဟန်အတိုင်း ဟောဟောခိုင်းခိုင်း ဆီးကြိုသည်။ အန်တီမျိုးက မဖြူတို့ အပေါ်ထပ်ခြောက်လွှာမှာပင် နေသည်။ သူ့ယောက်ျား သင်္ဘောထွက်ခိုက် တိုက်အောက်မှာပင် မနက်ပိုင်း မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် ဖွင့်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က မပွင့်တပွင့် ရယ်ပြရင်း သူလာချသည့် မုန့်ဟင်းခါးကိုသာ ငုံ့စားနေ၏။ စာရေးခြင်းအနုပညာကို မုန့်ဟင်းရည်တစ်အိုးလောက် တန်ဖိုးမထားသူတွေနှင့် ပြန်လှန်ငြင်းခုံရန် ကျွန်တော် မအားလပ်ပါ။ အနုပညာရှာဖွေခြင်းသည် မုန့်ဟင်းရည်အိုးထဲမှ ကြက်သွန်ခဲ ရှာဖွေခြင်းနှင့် မည်သို့မျှ မပတ်သက်ကြောင်း ကျွန်တော် မရှင်းပြဖြစ်ပါ။

တိုက်လှေကားဆီမှ ခြေသံတွေ အလှအယက် ပြေးဆင်းလာသံ ကြားသော်လည်း မော့မကြည့်ဖြစ်။ ‘အန်တီမျိုး အိုးဘဲဥကျန်သေးလား’ ဟူသော ကသောကမျောမေးသံ ကြားမှ အလန့်တကြား မော့ကြည့်မိသည်။

အန်တီမျိုး၏ မုန့်ဟင်းရည်အိုးကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဝင်မွှေနေသည့် အေမီတို့နှင့် အန်တီမျိုးတို့ မိန်းမသီးသန့်သုံး စကားလုံးတွေဖြင့် အပြန်အလှန် ပစ်ပေါက်နှုတ်ဆက်ကြသည်။ စပန့်ဂါဝန်ပျော့ပျော့လေးနှင့် အေမီသည် ညက အစွန်းအထင်းတွေကို ဘယ်လိုလျှော်ဖွပ်ခဲ့သည် မသိ။ ရွှေရောင်သန်းသော ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေကို ဘယ်ညာနှစ်ဖက် ခွဲစည်းထား၏။ ခြေညှပ်ဖိနပ်ပါးပါးလေး၏ ခြေမဝင်းဝင်းလေးပေါ် ပန်းလေးတစ်ပွင့် ပွင့်လျက်။

“ငါ့လက်တွေ ခုထိ နာနေတုန်း...”

ကျွန်တော့်ညာဘက် စားပွဲပုလေးမှာ ဝင်ထိုင်ထိုင်ချင်း အေမီက စကားစသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းက သူတို့ဘာသာ စိတ်ကြိုက်ပြင်ယူလာသည့် မုန့်ဟင်းပန်းကန်ကို မွှေရင်း ကျွန်တော့်ဘက် တစ်ချက်ငှေ့ကြည့်၏။ အေမီက ကျွန်တော့်ဘက် လုံးဝလှည့်မကြည့်။

“တံခါးခေါက်ရတာလေဟယ်... မိသူပေါ့... အိပ်ပုပ်မ... တော်တော်နဲ့ ထမဖွင့်ဘူး”

အေမီသူငယ်ချင်းက ဟာသမဟုတ်ဘဲ ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။ အေမီက မိသူကို တကယ်ရည်ညွှန်းဟန်ဖြင့် မှင်သေသေ ဆက်ပြောသည်။ အေမီက ဟန်ဆောင်ကောင်းသည်။ သည်လိုဟန်ဆောင်ခြင်းတွေနှင့် တောနက်ကြီးထဲ ရှင်သန်နေသူမို့ ဟန်ဆောင်ခြင်းဆိုသည်မှာ သူ့အတွက် ဝှက်ထားသော လက်သည်းချွန်ချွန်တွေ ဖြစ်နေတတ်သည်ပဲ။

“ကြီးကျယ်လို့ဟယ်... တံခါးခေါက်ရတာ...”

အေမီက စကားကို အစက ပြန်ကောက်သည်။ ကျွန်တော် ဆက်မထိုင်နိုင်တော့ပါ။ ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကြယ်သီးတွေ သိပ်မလုံခြုံပါ။ ကျွန်တော့်မှာ မျက်နှာဖုံးတွေ မရှိပါ။ မြန်မြန်စား၊ ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ဘတ်စကားမှတ်တိုင်ဆီ သုတ်ခြေတင်ခဲ့သည်။ ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်သံလေးတွေ ကျွန်တော့်နောက် ခပ်ဖွဖွ ပြေးလိုက်လာကြသေးသည်။

အေမီရေ... နင်နဲ့ပတ်သက်တိုင်း ငါက အကြိမ်ကြိမ် ထွက်ပြေးနေရသူပါလား။

တကယ်တော့ အေမီကို နားလည်ရန်လည်း မလွယ်။ လူသား

အေမီ

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နားလည်မှုရရန် ပစ္စုပ္ပန်ကာလတိုကလေးဖြင့် မလုံလောက်မှန်း ကျွန်တော် နားလည်ခဲ့ပြီးပြီ။ သူ ဘယ်ကိုသွားမလဲဆို မသိရသော်လည်း သူ့ဘယ်က လာသည်ကို အနည်းဆုံး အခွင့်အရေးအဖြစ် သိခွင့်ရှိရမည်လေ။

အေမီ ဘယ်ကလာသလဲ။ ကျွန်တော်မသိပါ။ သည်တိုက်ကို အေမီ ဘယ်လိုရောက်လာသည်ကိုတော့ ကျွန်တော် သိသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့တစ်နေ့၏ နေ့လယ်ခင်းတစ်ခုတွင်ဖြစ်သည်။ နွေနေ့ရောင်အောက် နွမ်းလျငြိမ်သက်နေသော ခုနစ်ထပ် ကန်ထရိုက်တိုက်တစ်လုံးကို အိမ်အပြောင်းအရွှေ့ဝန်ဆောင်မှု ကားတစ်စီးက စတင်လှုပ်ခါလိုက်၏။ တိုက်လှေကားအောက် မုန့်ဆိုင်ထဲမှ မဖြူမျက်နှာပိုင်းပိုင်းကြီး ဆန့်ခနဲ မြင့်တက်လာသည်။ တက္ကစီဆရာကတော်က မဖြူကို လက်တို့သည်။ ဝရန်တာတချို့မှာ ဦးခေါင်းတချို့ ဆန့်ထွက်လာကြ၏။

လှေကားထစ်တွေအတိုင်း ပစ္စည်းသယ်ယူသံတွေ ဝုန်းဒိုင်းကြီနေသည့်ကြားမှ ရယ်သံစူးစူးလေးသည် အထိန်းအချုပ်မဲ့စွာ အပေါ်တက်လိုက်အောက်ဆင်းလိုက် ပြေးလွှားနေ၏။ ရွှေဝါရောင်သန်းနေသည့် ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ဘယ်ညာနှစ်ဖက်ခွဲစည်းထားသည့် ကောင်မလေးမှာ မုန့်ဖိုးများများရသွားသည့် ကလေးငယ်လို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျံ့ဝဲလျက်။ ပေါင်ရင်းအထိ တိုကပ်နေသည့် ဂျင်းဘောင်းဘီတိုလေးကြောင့် ဝင်းဝါသွယ်တန်းသော ပေါင်တံလေးတစ်စုံသည် မဖြူဆိုင်ထဲမှ မျက်နှာတွေကို တွန့်ခေါက်စေလေသည်။

ခုနစ်လွှာ ညာဘက်ခြမ်းတိုက်ခန်းကို အသစ်ပြောင်းလာသော မိသားစုထဲမှ အငယ်ဆုံးမလေးဖြစ်ရမည်ဟု မဖြူတို့အားလုံးက မှတ်ချက်ချကြသည်။

“စာရေးဆရာတော့ ဇာတ်လမ်းအသစ် ရတော့မှာပဲဟေ့...”

မဖြူက ပေါင်မုန့်ထုပ်ကို လှမ်းပေးရင်း ကျွန်တော့်ကို လှမ်းချိတ်သည်။ ကျွန်တော်က အတောင်မဲ့ မြူးထူးပျံ့ဝဲနေသော လိပ်ပြာမလေးကို ကြည့်ကာ တစ်ချက်ပြုံးမိသည်။ မြေညီထပ် မီးသွေးဆိုင်မှ အစ်မကြီးက ကံကြည့်နေရင်း မဖြူစကားကို လှမ်းထောက်ခံသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ... ကျွန်တော်ရေးတဲ့ဝတ္ထုတွေက အသည်းကွဲ ဇာတ်လမ်းတွေချည်းပဲဗျာ...”

ဝါးခနဲ ပွဲကျသွားသော အခမဲ့မီဒီယာအုပ်စုကို ကျောခိုင်းကာ ကျွန်တော့်အခန်းဆီ ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ မွေ့ရာတွေ၊ မှန်တင်ခုံတွေ သယ်နေသည့် အလုပ်သမားတွေကြောင့် ကန်ထရိုက်တိုက်လှေကားလေးက ပိုမိုကျပ်တည်းသွားသည်။ စူးစူးဝါးဝါးရယ်သံနှင့် လိပ်ပြာမလေးသာ လွတ် လွတ်လပ်လပ် ပျံ့ဝဲလျက်။

နောက်တစ်နေ့မနက် အန်တီမျိုးဆိုင် မုန့်ဆင်းစားသောအခါ အခမဲ့ သတင်းစာတစ်စောင်က ပုံနှိပ်ဖြန့်ဝေပြီးလေပြီ။ သတင်းသုံးသပ်မှု ဆောင်းပါး တွေကလည်း ဝေဝေဆာဆာ နားထောင်ကောင်းလှသည်။

မနေ့က အသစ်ပြောင်းလာကြသည်မှာ မိသားစုလိုက်မဟုတ်ဘဲ ကောင်မလေး လေးယောက်သာ ဖြစ်သည်တဲ့။

***

“ဟိုပျံ့လွှားမလေးနာမည်က အေမီတဲ့ဟဲ့...”

ထိုနေ့မနက်က မုန့်ဟင်းခါးသည် အရသာအသစ်ဖြင့် ပြည့်စုံနေ ခဲ့ကြောင်း ကျွန်တော် မှတ်မိနေသေးသည်။

***

(၃)

နောက်ထပ် ရက်သတ္တပတ်အကြာ မနက်ခင်းမှာတော့ သတင်းစာ အသစ် ထပ်ရောက်လာပြန်သည်။

“.... ကောင်မလေးတွေက အဆိုတော်တွေဆိုပဲဟဲ့...”

မုန့်ဟင်းခါးစားနေရင်း ကျွန်တော့်နားတွေ စွင့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ မဖြူက ငါးဖယ်ကြော်ကို ကိုယ်တိုင်ညှပ်ထည့်နေရင်း သရော်သံဖြင့် တစ်ချက် ရယ်လိုက်သေးသည်။

“အဆိုတော်ဆိုတာ ဟိုအဆိုတော်တွေလိုမဟုတ်ဘူး၊ သိတယ်မို့ လား၊ သဘောပေါက်လား၊ နာမည်တွေကိုက ဆည်းဆာတဲ့၊ ဟန်နီတဲ့၊

အေမိ

အေမိတဲ့... ဟားဟားဟား၊ တကယ်ပဲဟေ့ ငါတို့တိုက်ကတော့ လာလိုက်မှ ဖြင့် သောက်ဆန်းတွေချည်းပဲ...”

ကျွန်တော် စားလက်စ မုန့်ဟင်းခါးသည် ရုတ်တရက် အရသာ ပျက်သွားခဲ့လေသည်။

အရုပ်လှလှလေး လွတ်ကျကွဲကြွေသွားသလို နှမြောတသစိတ်က အတွေးစီးကြောင်းထဲ တဖြည်းဖြည်း လှော်ခတ်ဝင်လာခဲ့၏။

***

(၄)

ဟိုတစ်စသည်တစ်စ သတင်းတွေဖြင့် ဝိုးတဝါးဖြစ်နေသော အေမိ တို့ပုံရိပ်တွေက တစ်လအတွင်း ပီပီပြင်ပြင် ဖြစ်လာသည်။

ညနေလေးနာရီလောက်ဆို တိုက်ရှေ့ အချိန်မှန်လာရပ်တတ်သည့် လိုက်ထရပ်တစ်စီးနှင့် အေမိတို့ ပါသွားနေကျ။ ညသန်းခေါင်ကျော် တစ်လမ်းလုံး လူခြေတိတ်ချိန်တိုင်း ထိုကားဖြင့်ပင် အေမိတို့ ပြန်လာနေကျ။ တစ်ပတ်နှစ်ကြိမ်လောက် လမ်းထိပ်မှာ လာရပ်တတ်လေ့ရှိသည့် ကားဖြူ လေးပေါ်မှာလည်း အေမိ လိုက်သွားနေကျ ဖြစ်သည်။ သူတို့ဘာသာ အပြင်ထွက်ကြမည်ဆိုလျှင်တော့ ခြောက်လွှာမှ တက္ကစီကိုသာ ပင်တိုင်စီးနင်း တတ်ကြ၏။

တစ်တိုက်တည်းနေသူတွေ၏ တံတွေးပင်လယ်ထဲ အေမိတို့က ပြောင်ကျကျ ကူးခပ်နေကြသည်။ လမ်းထဲက အကြောင်းသိလူငယ်တွေ၏ ထိကပါးရိကပါး စကားလုံးတွေအတွက် အေမီအရေပြားက ကြိုတင် အထူး ချုပ်လုပ်ထားသလို။

တိုက်ခန်းတစ်ခုမှာ တစ်ယောက်တည်းနေထိုင်သည့် အထီးကျန် စရိုက်ရှိသူ ကျွန်တော့်တွင် အေမီမျက်လုံးရိုင်းတွေမှ ကာကွယ်ရန် နေကာ မျက်မှန်မရှိ။ လှေကားအတက်အဆင်း ဆုံတိုင်း မထိတထိ ပစ်ပေါက်သွား တတ်သော စကားလုံးဆူးများအတွက် ကျည်ကာအင်္ကျီ မရှိ။ အချစ်ဆိုသည် ကို အင်္ဂုဘဝမှာပင် ရှင်သန်ခြင်းနှင့် လဲစားပစ်ခဲ့သူအတွက် ကရုဏာတရား

တို့ ရောက်မလာအောင် ဘယ်လို ရှောင်တိမ်းရမှန်းလည်း ကျွန်တော် မသိပါ။

ညသန်းခေါင်ကျော်တိုင်း အချိန်မှန်ရောက်လာတတ်သည့် တံခါး ခေါက်သံတွေကိုတော့ ကျွန်တော့်ခံတပ်က ကောင်းကောင်း ခုခံထားနိုင်ဆဲ။

***

(၅)

လမ်းထိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ကျွန်တော်ပြန်လာတော့ တိုက် လှေကားရင်း မဖြူမနုန်းဆိုင်ထဲမှ အေမီအသံစာစာလေးကို ကြားလိုက်ရသည်။ လောကကြီးအကြောင်း ဘာမှနားမလည်သေးသည့် မြီးကောင်ပေါက်မလေး လို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးလွန်းလှ၏။ သည်အသံလေးကို ကြားတိုင်း သူ့ဘဝ အစွန်းအထင်းတွေကို ကျွန်တော် မေ့လျော့သွားတတ်မြဲ။ အသံမြည်သလို သာ ဘဝဖြူစင်လျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ အေမီ။ တက္ကသိုလ် တစ်ခု၏ ကန်တင်းထဲမှာ၊ သင်တန်းတစ်ခု၏ စားပွဲတစ်ခုမှာ၊ အပြုံးတွေ ပွင့်သည့် မိသားစုစကားဝိုင်းတွေထဲမှာ ပန်းတစ်ပွင့်လို၊ လိပ်ပြာတစ်ကောင် လို၊ သီချင်းတစ်ပုဒ်လို အေမီကို ရှင်သန်စေချင်လိုက်တာ။

နောက်က အပြေးတစ်ပိုင်းတက်လာသော ခြေသံတွေကြောင့် လှည့်ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ အေမီ..။ ထုံးစံအတိုင်း ဆံပင်ရှည်ကြီးကို နှစ်ဖက် ခွဲစည်းလို့။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်ဟု မသိနိုင်သော အပြုံးတွေက မျက်နှာလေးတစ်ခင်းလုံး ဝေလို့။ ယုန်နားရွက်လေးနှစ်ဖက် ထောင်နေသည့် ပန်းရောင်ကာဗာ ဟန်းဆက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လို့။

ကျွန်တော့်ဘေးနား ယှဉ်မိတော့ အပြုံးတွေ ပြန်ငုံ့သွားကြသည်။ တောင်ပေါ်သွေးဖြစ်ဟန်တူသော မျက်နှာလေးမှာ နေအပူရှိန်ကြောင့် ရဲရဲ လေး ပြေးနေ၏။ မွှေးရနံ့တစ်မျိုးက လှေကားကျဉ်းလေးထဲ ပျံ့လွင့်လျက်။

ကျွန်တော် ပြုံးရိပ်ပြတော့ သူ့မျက်နှာမှာ အပြုံးတချို့ ပြန်ပွင့်လာ သည်။

အေမီ

“ဟို... သူက စာရေးဆရာဆို... အေမီလည်း စာအုပ်ဖတ်တယ်...”

“ဆရာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ စာတော့ ရေးပါတယ်...”

“ဘာစာတွေ ရေးလဲဟင်...”

မာယာတွေအကြောင်း ဘာမျှ မသိသေးသော မျက်နှာလေးက မျှော်လင့်ခြင်းဖြင့် ခပ်ပြေပြေလေး မော့နေသည်။

“အင်း... နင်မဖတ်တဲ့ စာမျိုးတွေပေါ့”

ကြိုတင်မရည်ရွယ်ဘဲ ခံတပ်တစ်ခု တည်ဆောက်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်စာအုပ်မှာ ရေးတာလဲ”

“နင်မဖတ်တဲ့ စာအုပ်တွေမှာပဲ...”

အေမီမျက်နှာ ရုတ်တရက် တည်ငြိမ်သွားသည်။ ပြုံးရယ်နေရာမှ အေးစက်သွားသော မျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော် သတိထားမိသည်။ တဖျပ်ဖျပ် စိုလက်တင်းမာသွားသော မျက်လုံးတွေထဲ ကျွန်တော် မသိချင်ဆုံး အဓိပ္ပာယ်တွေ ကိုယ်ထင်ပြနေကြပါလား။ ပြီးတော့ မာကျောသော ခြေလှမ်းတွေဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး တက်သွားသည်။ စပန့်ဂါဝန်လေး၏ အနားစ စိမ်းစိမ်းလေးတွေ ကျွန်တော့်ကို ရိုက်ခတ်သွားသည်ဆိုတာ အေမီ သိလိမ့်မည်မဟုတ်။

စစ်ခနဲ နာကျင်သွားသော ရင်ဘတ်ထဲက ဝေဒနာအကြောင်း ကျွန်တော် အေမီကို လှမ်းမပြောဖြစ်ပါ။

အချစ်ဆိုသည်မှာ လူမြင်ကောင်းအောင် အပြင်ထုတ်ဝတ်ဆင်ရသည့် ခပ်ပေါပေါ အင်္ကျီမှ မဟုတ်ပဲ အေမီ။ တချို့တန်ဖိုးကြီးရတနာတွေကို လူမမြင်သူမမြင် တစ်နေရာမှာ လုံလုံခြုံခြုံ သိမ်းဆည်းသော့ခတ်ထားခြင်းက ပိုမိုသင့်တော်ရဲ့မဟုတ်လား အေမီ။

ထိုညသန်းခေါင်ကျော်အချိန်မှာ လမ်းပေါ်မှ ကားရပ်သံ ကြားရသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ရယ်သံတွေ ကြားရသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ခြေသံတွေ ကြားရသည်။ တံခါးခေါက်သံမှတစ်ပါး အရာအားလုံးသည် ပုံမှန်အတိုင်း ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့ပါသည်။

***

(၆)

မိန်းမတစ်ယောက်၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံကြောင့် ကျွန်တော် လန့်နိုးသွားသည်။ ဘယ်အချိန်လဲ။ ည ၁၂ နာရီလား။ မနက် ၁ နာရီလား။ မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်တွေ့ထဲကလား။ အထပ်မြင့်တိုက်ခန်းတစ်ခန်းမှ ပေါက်ကွဲနေသည်ကတော့ သေချာသည်။ တစ်လမ်းလုံး ခေါင်းပြားအောင် အိပ်နေချိန်မို့ အမျိုးသမီး၏ ပေါက်ကွဲသံက ချောက်ချောက်ချားချား ဟိန်းထွက်နေသည်။

“သေခါနီးမှ တော်တော် ကမြင်းချင်နေလား... နင်က...”

“ဟာ... နင့်ပါးစပ်ပိတ်ဆိုတာ ပြောမရဘူးလား...”

ကျားတစ်ကောင်လို ဟိန်းထွက်လာသော ယောက်ျားသံကြောင့် ကျွန်တော် အပေါ်မော့မိသွားသည်။ ဒါ... ခြောက်လွှာက တက္ကစီဆရာ အသံ။

မိန်းမက မရပ်။ အသံကို ပိုမြှင့်လိုက်သည်။ ယောက်ျားကို ရည်စူးအော်ဟစ်နေရာက ပစ်မှတ်ပြောင်းသွားပြန်သည်။ ပေါက်လွှတ်ပဲစား၊ ပြည့်တန်ဆာ၊ အဖေအရွယ်၊ မယားငုတ်တုတ် စသည့် လမ်းဘေးဝေါဟာရတွေက မြို့ပြရပ်ကွက်တစ်ခု၏ အထပ်မြင့်တိုက်ခန်းပေါ်မှ ဝုန်းဒိုင်းကြဲထွက်လာကြသည်။

တက္ကစီဆရာက အသက်ငါးဆယ်နီးပါးရှိပြီ။ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ကိုယ်လုံးပြည့်ပြည့်နှင့် သရုပ်ဆောင် ဇော်ဝင်းနိုင်မျက်နှာမျိုး။ အေမီတို့အဖွဲ့၏ ပင်တိုင်ဖောက်သည်။

အမျိုးသမီး၏ ပေါက်ကွဲသံတွေကို နားစွင့်မိရင်း ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲ တစ်စုံတစ်ယောက် ပေါ်လာ၏။

ကျွန်တော် တောက်တစ်ချက် ခေါက်မိသွားသည်။

ကျွန်တော် ခေါင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခါယမ်းပစ်လိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့ ကျွန်တော် မြို့ထဲကအပြန် လှေကားတက်တော့ မုန့်ဆိုင်ထဲမှ မဖြူက မကြားတကြား လှမ်းအော်သည်။

‘စာရေးဆရာ ဇာတ်လမ်းကောင်း လွတ်သွားတယ်ဟေ့..’ တဲ့။

ဘယ်လို...။

မဖြူက ရိုက်မစစ်ရပါဘဲ အစီရင်ခံသည်။ တက္ကစီဆရာနှင့် အေမီတို့

အေမိ

ဇာတ်ရှုပ်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ တစ်မျှင်ချင်း ဆွဲထုတ်ပြသည်။ ပြီးတော့ လွန်ခဲ့သော နာရီအနည်းငယ်က ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည့် တိုက်လှေကားခြေရင်းမှ အေမိနှင့်တကွစီဆရာကတော်တို့၏ ရန်ပွဲ။

သည့်အတွက် ကျွန်တော် အေမိကို မအံ့သြတော့ပါ။ သေချာသည်က အေမိသည် ကျွန်တော့်အဝေးကို ပိုဝိုဝေးသွားအောင် ပြေးထွက်သွားနေခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

အေမိရေ... သူများတံတွေးပင်လယ်မှာ နစ်မြုပ်မသွားဖို့ နင်ဆက်လက်ကူးခပ်နိုင်ပါစေ။ နင်ရှင်သန်ရာတောအုပ်မှာ နင့်လက်သည်းတွေ ပိုမိုချွန်မြနိုင်ပါစေ။ တစ်ခါပန်ရုံနှင့် ညှိုးရော်သွားသည့် ပန်းတစ်ပွင့်လို မနေထိုင်ဘဲ တစ်ကိုင်းအချိုးခံရလျှင် တစ်ကိုင်းအသစ်ထွက်သည့် သစ်ပင်တစ်ပင်လိုသာ ဆက်လက်ကြီးထွားနိုင်ပါစေတော့။

လှေကားအတက်ခြေလှမ်းတွေက ပိုမိုလေးလံလို့။

***

(၇)

ထိုအိပ်မက်ဆိုးအလွန် နှစ်ပတ်အကြာတွင် အေမိတို့ တိုက်ခန်းပြန်အပ်သွားသည်။ တကွစီဆရာနှင့်အရှုပ်တော်ပုံ ဂယက်ကြောင့်လား၊ အခန်းစာချုပ်ပြည့်သွားသောကြောင့်လား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော် မသိနိုင်သော အခြားအကြောင်းပြချက်တွေကြောင့်လား...။

ဒုက္ခကို သယ်ပိုး၍ သစ်ကိုင်းတွေ တစ်ကိုင်းပြီးတစ်ကိုင်း၊ ရင်ခွင်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု၊ သီချင်းတွေ တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ပြောင်းလဲနေရသည့် အေမိလမ်းကို ကျွန်တော့်အတွေးထဲ မကြာခဏ ဖြန့်ကြည့်မိ၏။ ပျိုရွယ်ခြင်းကို အရင်းအနှီးလုပ်၍ အရောင်းအဝယ်လုပ်နေရ သော ကုန်သည်မလေးအတွက် လမ်းတွေ ဖြောင့်တန်းပါစေတော့။

***

(၈)

ညသန်းခေါင်ကျော်တိုင်း ဝရန်တာ ထွက်ငေးတတ်သည့် ရောဂါ
သည် ကျွန်တော့်ဘဝ၌ ရာစုနှစ် ဘယ်လောက်များများထိအောင် နာတာရှည်
လေဦးမှာလဲ။ ရယ်သံဟူသမျှ ဆိတ်သုဉ်း ခန်းခြောက်သွားသော ကျွန်တော့်
ရှင်သန်မှုထဲ နာမည်တစ်ခုသာ ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ အေမိ။ ။

ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း၊ (ဒီဇင်ဘာ / ၂၀၁၇)

စိတ္တဇမြူနီစီပါလီတီများ

(၁)

လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် သောက်လိုက်ပြီး ရေနွေးကြမ်းတစ်ကျိုက် ထပ်မော့သည်။ ပြီးတော့ လက်ထဲက စီးကရက်ကို တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ ရှိုက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လက်ဖက် ရည်တစ်ခွက် ထပ်သောက်...။ လက်တစ်ဖက်က အိတ်ကပ်ကို စမ်းလိုက်ပြန်သည်။ လုံးလုံးရှည်ရှည် မာမာကျောကျောလေး။ စီးကရက် ဖင်စီခံလောက်ပင် ရှိမည်။ ဗွက်အိုင်ထဲ ဝက်သားအမိတစ်အုပ် ပြေးဆင်းလာသလို သူ့ရင်ထဲ တဝန်းဝန်း ဂယက်ထသွားပြန်၏။ ရေနွေးကြမ်း နောက်တစ်ခွက် ထပ်ငဲ့ပြီး စီးကရက်ကို တထောင်းထောင်း ရှိုက်မိပြန်ပြီ။

သူ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဒီလောက်အထိ ဖြစ်စရာလိုလိုလား။ ဒါတွေက အလိမ်အညာတွေပဲ။ လှည့်စားထားတာတွေပဲ။ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး။ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။

သူ့စိတ်ကို သူ ပြန်ဆင်ခြင်၍ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်အားတင်းလိုက်သည်။ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသော သူ့ကိုယ်သူ ပြန်သတိထားမိသည်။ ဘယ်သူတွေ လှမ်းကြည့်နေမလဲဟူသော စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ဝေ့ကြည့်မိသည်။ တခြားစားပွဲတစ်လုံးမှာ ကောင်လေးနှစ်ယောက် ဖုန်း

တစ်လုံးစီဖြင့် ဂိမ်းကစားနေကြပြီး ဆိုင်ရှင်က ကောင်တာခုံမှာ ထိုင်၍ ဗိုက်ကြီးကို ပွတ်သပ်ရင်း တီဖွီဆီ လှမ်းငေးနေ၏။ ဆိုင်ရှင် မိန်းမက နောက်ဘက်ရောက်နေသည်။

သက်ပြင်းကို ခပ်ငွေ့ငွေ့ချရင်း ဆိုင်အပြင် လမ်းဘက်ဆီ ဦးတည့်ရာ လှမ်းငေးနေမိသည်။ ကျောင်းဆရာဆီ ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်လျှင် ကောင်းမလား။ ကျောင်းဆရာကို ပြောပြလိုက်လျှင်တော့ သူ့ပူဖောင်းကြီးထဲက တင်းမာနေသမျှတွေ အနည်းငယ် ပြေလျော့သွားနိုင်လိမ့်မည်။ ခက်သည်က ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန်အထိ စောင့်ရဦးမည်။ လောလောဆယ်မှာတော့ သူ့စိတ်ထဲက ပူဖောင်းကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း တင်းမာကြီးထွားလာနေသည်။ အိမ်ပြန်ပြီး အိပ်ရာထဲ လဲလျောင်းနေလျက် ထိုင်စောင့်မနေနိုင်တော့။

သူ့ခေါင်းကို ခပ်ဖွဖွ ပြန်ပွတ်သပ်လိုက်မိသည်။ ပူပူနွေးနွေး ညှပ်ပြီးစ ဆံပင်စလေးတွေကို လက်နှင့် ထိတွေ့လိုက်ရသည်။ အသံတိတ် ‘တောက်’ တစ်ချက် ခေါက်ပစ်လိုက်သည်။ သည်နေ့ ဆံပင်ညှပ်ရန် ဆုံးဖြတ်မိသည်မှာ မဟာအမှားကြီးပါလားဟု အတွေးဝင်လာ၏။ ဆံပင်ညှပ်သည်ကိုလည်း ဈေးတောင်ဘက်အပေါက်မှ ဆိုင်မှာ လာညှပ်မိခြင်းသည် နောက်ထပ်အမှားတစ်ခုဟု ထပ်တွေးမိပြန်သည်။ တကယ်တော့လည်း သည်နေ့မှာသာ ဆံပင်မညှပ်ဖြစ်ခဲ့ပါက သည်လိုခံစားချက်မျိုးကို လည်ပင်းဆွဲ၍ အိမ်မြှောင်အမြီးပြတ် ဖြစ်နေမည်မဟုတ်။

***

(၂)

ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ကို လာစဉ်က သူ သတိမထားမိခဲ့။ ဆိုင်ကယ်စီးလာသည်မို့ မမြင်ခဲ့မိသည်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဆံပင်ညှပ် ဆုံလည်ထိုင်ခုံပေါ်ထိုင်ပြီးမှ သူ့ရှေ့က ဧရာမမှန်ချပ်ကြီးထဲ တွေ့လိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။ ဆိုင်ပေါက်ဝကို ကျောပေးထားသည်မို့ ဆိုင်ရှေ့လမ်းပေါ်က မြင်ကွင်းများကို လှည့်ကြည့်စရာမလိုဘဲ မှန်ထဲမှ မြင်နေရသည်။ ပြီးတော့ လမ်းတစ်ဖက် ခပ်ယွန်းယွန်းရှိ၊ စာကြည့်တိုက်ဘေး ဗာဒံပင်ပျိုလေးအောက်က လူစုလူဝေး။ အချို့က

စိတ္တဇမြူဒိုးများ

လက်ပိုက်လျက်။ အချို့က ကုန်းကုန်းကွကွ။ အချို့က ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက်။ မည်သည့်ပုံစံများနှင့်ဖြစ်ဖြစ် တူညီသောအချက်မှာ သူတို့အားလုံး တစ်နေရာ ရာကို စူးစိုက်ကြည့်နေကြခြင်းပင်။ စက်ဝိုင်းမကျတကျ လူအုပ်ကလေးဖြစ်နေ သောကြောင့် သူတို့ မည်သည့်အရာကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေမှန်း သူ မသိ။ တစ်ချက်တစ်ချက် လက်ခုပ်သံလေးတွေ ဖြိုးတိုးဖြောက်တောက် ကြားနေရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါမှာတော့ ကြိုးဝါးလိုက်သော အသံလိုလို ဘာလိုလိုက ဆောင့်ဆောင့် လွင့်လာတတ်သေး၏။

“ဘာလဲဗျ... ရှေ့က...”

ဆံပင်ညှပ်ခြုံထည်ထဲ လက်နှစ်ဖက်ကို ထိုးသွင်းရင်း မေးမိသွား သည်။ ဆံပင်ညှပ်ဆရာက စက်ကတ်ကြေးကို ခဏရပ်၍ ရှေ့က မှန်ထဲ ကိုယ်ကို အနည်းငယ် ကိုင်းညွှတ်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်သည်။

“မျက်လှည့်ထင်တယ်...”

ကွမ်းငုံပါးစပ်ထဲက ထွက်လာသော အသံသည် လုံးလုံးထွေးထွေး။

စက်ကတ်ကြေးတွန်းသံက တဒီးဒီး မြည်နေသည်။ ဆံပင်စတွေက ခြုံထည်အပြာနုပေါ် ထွေးခနဲ ထွေးခနဲ ကျကျလာသည်။ စက်ကတ်ကြေး ဆိုသော်လည်း အင်ဗာတာလေးမှာ ပလပ်ထိုးပြီး သုံးရသောကြောင့် တကယ် ဆို လျှပ်စစ်ကတ်ကြေးဟုပင် ခေါ်သင့်သည်။ အပြာနုခြုံထည်လေးပေါ် ပြုတ်ပြုတ်ကျလာသော ဆံပင်ညှပ်စတွေထဲ အဖြူစလေးတွေ ရောပါလာ သည်ကို သူ မမြင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ပြီး ရှေ့က ကြည့်မှန်ထဲ မြင်နေရ သည့် လူအုပ်စုလေးကိုသာ လှမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။

သည်အချိန်မှာပင် သားအမိနှစ်ယောက် တွန်းတွန်းထိုးထိုးနှင့် ဆိုင်ထဲ ဝင်လာလေသည်။

“ဟာ... အမေကလည်း ခဏလေး ကြည့်ပါဦးမယ်ဆို...”

ခြောက်နှစ်သားအရွယ်ကောင်လေးက ရုန်းရင်းကန်ရင်း ဂျီတိုက် လာသည်။ အမေဖြစ်သူက သားဖြစ်သူ လက်မောင်းလေးကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ် ကိုင်ကာ အတင်းဆွဲခေါ်လာသည်။

“ဒီကောင်လေးကလည်း ပြောမရဆိုမရနဲ့... နင် ဘာနားလည် လို့လဲ၊ တော်ကြာ နင့်ကို ဆေးနဲ့တို့ပြီး ဖမ်းသွားမယ်၊ တကတဲ ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိ...”

အမေဖြစ်သူက သူ့သားကို ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်က သစ်သားခုံတန်းပေါ်

အတင်းဖိ၍ ထိုင်စေပြီး တဖျစ်တောက်တောက် ရေရွတ်နေသည်။ အားမတန်၍ မာန်လျှော့သွားသော ကောင်လေးက ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ထဲမှနေ၍ လမ်းတစ်ဖက် မျက်လှည့်ဝိုင်းကို လည်ပြန်လှမ်းကြည့်နေ၏။

ဆံပင်ညှပ်ဆရာက သားအမိဘက် လှည့်ပြီး ‘ခဏနော် အစ်မ၊ ဒီတစ်ခေါင်းတည်း ကျန်တာ’ ဟု လှမ်းပြောသည်။

သူ မှန်ထဲက သားအမိနှစ်ယောက်ကို ခိုးကြည့်ပြီး မသိမသာ ပြုံးမိသွားသည်။ ကလေးက မျက်လှည့်ပွဲ ကြည့်ချင်သည်။ အမေဖြစ်သူက တို့ဆေးသမားကြောက်၍ သားဖြစ်သူကို အကြည့်မခံ။ ကြောက်ရခြင်း အကြောင်းပြချက်ကလည်း ခိုင်လုံမှုမရှိ။ ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိတဲ့ ‘မသိ’ ခြင်းကို လူတွေ ကြောက်တတ်ကြပါလားဟု တွေးမိသည်။ ‘မသိ’ ၍ မကြောက်ကြသူများကလည်း မကြောက်တတ်ကြ။ လောကကြီးထဲ မသိ၍ ကြောက်သူများနှင့် မသိ၍ မကြောက်သူများ အတူယှဉ်တွဲနေထိုင်ကြလေသည်ပေါ့။

ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ထဲက ပြန်ထွက်လာသောအခါ မရည်ရွယ်ဘဲ ဆိုင်ကယ်ကို ထိုလူအုပ်ဘေး မောင်းသွားမိသည်။ ဆိုင်ကယ်ပေါ်က မဆင်းဘဲ ခြေထောက်ဖြင့် ထောက်ရပ်လျက် လူအုပ်ကြားထဲ ခေါင်းထိုးသွင်းမိလိုက်၏။ ငါးမိနစ်ခန့် ကြည့်ပြီးသည်နှင့် အိမ်ပြန်၊ ခေါင်းလျှော်မည်ပေါ့။ တကယ်တမ်း ငါးမိနစ်ခန့် ကြာပြီးသောအခါမှာတော့ သူ အိမ်မပြန်ဖြစ်သေးဘဲ၊ ဆိုင်ကယ်ပေါ်က လုံးလုံးဆင်း၍ လူအုပ်ကြားထဲ အတင်းတိုးဝင်သွားမိလေသည်။

***

(၃)

မျက်လှည့်ဆရာသည် တွေ့ဖူးခဲ့သည့်ပုံစံမျိုး မဟုတ်။ အသားဖြူဖြူ၊ လူကောင် ခပ်စိပ်စိပ် ရုပ်ရည်သန့်သန့်။ အသက်အရွယ်ကလည်း အလွန်ဆုံး နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်၊ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ပေါ့။ အင်္ကျီအဖြူကော်လာကတုံးနှင့် ယောပုဆိုး အနက်ရောင်လေး တွဲဝတ်ထားသည်။ မျက်လှည့်ဆရာနှင့်မတူဘဲ

စိတ္တဇမြူဒိုးများ

ရုံးဝန်ထမ်းတစ်ယောက်နှင့် ပိုတူနေ၏။ ဗုံတီးပေးမည့် အဖော်မပါသလို ဗုံလည်း မပါ။ မြက်ခင်းပေါ် ပိတ်ဖြူစလေးတစ်ထည် ခင်းထားပြီး သူ ပြသမည့် ပစ္စည်းပစ္စယလေး အနည်းငယ် ခင်းကျင်းထားသည်။ ပြီးတော့ ဇစ်ပိတ်ထားသည့် ကာတွန်းရုပ်ကလေးတွေပါသော ခရီးဆောင်အိတ်တစ်လုံး။ ထူးခြားသည်က သူ့ဘေးမှာ ချထားသည့် အချင်း ၁၀ လက်မ၊ အမြင့် ၁ ပေခွဲခန့်ရှိ ဆလင်ဒါပုံစံ သံဖြူပုံးလေးချထားပြီး ခပ်ထူထူ ကတ်ထူပြား တစ်ချပ် အုပ်ထားခြင်းပင်။ သူကလည်း အခြားပြကွက်များ ပြသနေရင်း ထိုသံဖြူပုံးလေးကို ခရီးသွားဟန်လွှဲ ဖွင့်ဖွင့်ကြည့်တတ်သည်။

မျက်လှည့်ဆရာက အပြာရောင် လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ကို ထုတ်ပြီး ပရိသတ် မြင်သာအောင် ကိုင်မြှောက်ပြသည်။

“ဒီမှာပါဗျာ... တစ်ထည်တည်းပါ။ အပြာရောင်လက်ကိုင်ပဝါ ကလေးပါ။ ကျွန်တော့်မိဘများ မြင်ကြပါတယ်နော်...၊ ဟော... ကြည့်....”

မျက်လှည့်ဆရာက လက်ကိုင်ပဝါလေးကို တစ်ချက် ဆွဲဆန့်လိုက် ရာ အနီရောင် လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည် ထပ်ထွက်လာသည်။ နောက်တစ် ချက် ဆွဲဆန့်လိုက်တော့ အဝါရောင်လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည် ထပ်ထွက်လာ ပြန်သည်။ ပရိသတ်တွေဆီက ဟာခနဲ၊ ဟင်ခနဲ အာမေဠိတ်တွေ ထွက်လာ သည်။ မျက်လှည့်ဆရာက ထိုလက်ကိုင်ပဝါလေးတွေကို လက်ပုံစံ တစ်ချက် ပြောင်းကိုင်လိုက်သည်နှင့် သုံးရောင်ခြယ်နှင်းဆီပွင့်ကြီး ဖြစ်လာသောအခါ လက်ခုပ်သံတွေ ဖြိုးဖြိုးဖြောက်ဖြောက် ထွက်လာကြ၏။

မျက်လှည့်ဆရာက ပိတ်ဖြူအခင်းပေါ်က စတီးလ်သောက်ရေခွက် ကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ ခွက်ထဲ ဘာမျှမရှိကြောင်း သက်သေပြသည့်အနေဖြင့် ပရိသတ်တွေဘက် လှည့်၍ မှောက်ပြ၊ သွန်ပြ သည်။ ဘာမျှမရှိ။ ပကတိ ပြောင်လက်လျက်။ မျက်လှည့်ဆရာက စတီးလ် ခွက်ထဲ မြေပြင်ပေါ်က သဲတစ်ဆုပ် ကောက်ထည့်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သံဖြူပုံးလေးဆီ သွား၍ ကတ်ထူချပ်လေးကို ဆတ်ခနဲ ဖွင့်ပြီး ဖျတ်ခနဲ ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“ဟ.... တော်တော်တောင် ကြီးလာပြီပဲ...”

မျက်လှည့်ဆရာက သူ့ဘာသာသူ ရေရွတ်ပြီး စတီးလ်ခွက်ကလေး ကိုင်ကာ ဝိုင်းအလယ်ကို ပြန်လျှောက်လာသည်။ ပရိသတ်မျက်လုံးတွေက သံဖြူပုံးလေးဆီ မကြာမကြာ ရောက်ရောက်နေကြပြီ။ သံဖြူပုံးထဲ ဘာကောင်

ရှိနေပါလိမ့်ဟု သူလည်း တွေးမိလာ၏။

“မိဘများ မြင်ပြီးကြပါပြီ၊ ဒီခွက်ထဲကို ထည့်ထားတာ သဲတွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခဏနေရင် ဒီခွက်ထဲက ဘာတွေထွက်လာမလဲဆိုတာ တွေ့ကြရပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော် လိမ်မစားပါဘူး၊ ညာမစားပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ဆရာက အခကြေးငွေနဲ့ ပြမစားပါဘူးလို့ သစ္စာရေတိုက်ပြီးမှ သင်ပေးခဲ့တဲ့ ပညာရပ်ပါ.....”

လူငယ်သော်လည်း အသံက ဌာန်အပြည့် မာန်အပြည့် ဖြစ်သောကြောင့် တကယ့်မျက်လှည့်ဆရာကြီးလို ဖြစ်နေသည်။

မျက်လှည့်ဆရာက စတီးလ်ခွက်ကို လက်တစ်ဆန့် ခေါင်းပေါ် မြှောက်ကိုင်လိုက် ၏။

“ဝိဇ္ဇာရှစ်သောင်း... ဆရာအပေါင်းတို့ရဲ့... ကောင်းမြတ်မေတ္တာ... မြတ်ပညာနဲ့... တေဇာတန်ခိုး... နှစ်ဆတိုး၍... ရန်ဆိုးအမှောင့်... ဖယ်ရှားပျောက်လော့... ငါဟဲ့... ဟိတ်”

‘ဟိတ်’ ခနဲ မာန်သွင်းပြီး မြေပြင်ပေါ် ခြေဖနောင့်တစ်ချက် ပေါက်လိုက်ရာ သဲအပြည့်ထည့်ထားသည့် စတီးလ်ခွက်ထဲက ရေတွေ ဗွမ်းခနဲ ဖိတ်ကျလာသည်။ ပရိသတ် လက်ခုပ်သံက ပိုမိုကျယ်လောင်စွာ ထွက်လာကြသည်။ သူလည်း လူအုပ် ရှေ့ဆုံးတန်းအထိ ရွှေ့သွားမိပြန်သည်။

***

(၄)

“တောက်....”

သူ့ပါးစပ်က တောက်ခေါက်သံ အလိုလို ထွက်သွားသည်ကို ပြန်ကြားလိုက်မှ သတိဝင်လာပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ဖျတ်ခနဲ ပြန်ကြည့်မိသည်။ ဆိုင်ရှင်က သူ့ကို ပြူးကြောင်ကြောင် ကြည့်လျက်သား။

“ကိုမောင်... ဘာလိုလို့လဲ....”

“ဟင်... ခြော်... ဘာမှ မလိုပါဘူး”

စိတ္တဇမြို့ခိုးများ

ဆိုင်ရှင်မေးခွန်းကို ရှောင်တိမ်းရင်း လက်က အိတ်ကပ်ကို စမ်းမိပြန်သည်။ စီးကရက် ဖင်စီခံလောက်ရှိသည့် မာမာကျောကျော အလိပ်ကလေး။

လက်ဖက်ရည်တစ်ငုံ သောက်လိုက်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ ရေနွေးကြမ်း။ ပြီးတော့ စီးကရက်။ ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ လှိုက်ခနဲ လှိုင်းလုံးများ ပြေးပြေးတက်လာနေကြသည်ကို အနီးကပ်ကြီး ခံစားနေရ၏။

“စည်းပျက်ကျိုးပေါက်... သစ္စာဖောက်သည်... ကုန်းသွား ကုန်းဘေး.. ရေသွား... ရေဘေး.....”

ရင်ခေါင်းထဲမှ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ထွက်လာသော ကျိန်စာတိုက်သံသည် တကယ့်ကို ဌာန်အပြည့် မာန်အပြည့်။ ဖြူဖြူစိပ်စိပ် ဥပဓိရုပ်ကလေးထဲမှ သည်လိုစကားလုံးတွေ ပစ်လွှတ်လိမ့်မည်ဟု သူ ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထား။ မြားသွားမှာ ကျိန်စာတွေတပ်၍ သူ့ရင်ဝဲဆီ တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း ပစ်လွှတ်နေသည်ဟု ခံစားခဲ့ရသည်။ အခုလည်း မြားတွေ တန်းလန်းနှင့်။

***

(၅)

“မိဘများခင်ဗျား.....”

မျက်လှည့်ဆရာမျက်နှာက ပြုံးချိုနေသည်။ ပြကွက်တစ်ကွက်ပြီးသည်နှင့် ပရိသတ်တွေဆီ မျက်နှာမူကာ လွယ်အိတ်ကလေးထဲက ကြုတ်ခပ်ငယ်ငယ်တစ်ခုကို ထုတ်ဖွင့်၍ မည်သည့်အရာဟု သူ သေချာမမြင်ရသော ပစ္စည်းအချို့ကို နှိုက်ယူသည်။

“မိဘတွေကို အစွမ်းထက်တဲ့ ပုရပိုက်လေးတွေ လက်ဆောင်ပေးပါရစေ၊ ကျွန်တော့်ဆရာကိုယ်တိုင် စီမံထားတာပါ။ ဒီပုရပိုက်လေးတွေကို ဘုရားစင်လို မြင့်မြတ်တဲ့ နေရာတွေမှာပဲ ထားပြီး ကိုးကွယ်ပါ။ နိမ့်တဲ့နေရာ၊ မသန့်ရှင်းတဲ့နေရာမှာ မထားရပါဘူး... ဒီအတွက်လည်း အဖိုးကြေးငွေပေးစရာ မလိုပါဘူးဗျား....”

နှုတ်က ပြောရင်းဆိုရင်း ပုရပိုက်ဆိုတာလေးများကို တစ်ခုချင်း လိုက်ဝေသည်။ သူ့ရှေ့ရောက်တော့ သူက လှမ်းမယူဘဲ နောက်ကို တစ်ချက်တွန့်သွား၏။ သည်လောက်အထိ သူ မရည်ရွယ်။ မျက်လှည့်ဆရာက ပေးနေသောလက်ကို တစ်ဆင့် ထပ်ကမ်းလာသည့်အခါ သူ မနေသာတော့ဘဲ ယူထားလိုက်သည်။ လက်ဖဝါးထဲ ရောက်လာသည့် ပုရပိုက်ဆိုတာလေးကို ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ အံ့သြသွားသည်။ စီးကရက် ဖင်စီခံအရွယ်ခန့်ရှိသော သွပ်ပြားလိပ်ကလေး။ သေသေချာချာ လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ မည်သည့်စာတစ်လုံးမျှ မပါ။ သွပ်ပြားလိပ် သက်သက်မျှ။ နှုတ်ခမ်းဖျားပေါ် လျှံတက်လာသည့် အပြုံးတွေကို အနိုင်နိုင်ထိန်း၍ ပုရပိုက်ဆိုသော သွပ်ပြားလိပ်ကလေးကို အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

အိတ်ကပ်ထဲမှ ပုရပိုက်ကလေးကို မကြာမကြာ ပြန်စမ်းရင်း သူ့စိတ်ထဲ သံသယအတွေ့တွေ တစ်မို့စိမ့် စီးဝင်လာ၏။ မသိုးမသန့် ခံစားလာမိသည်။ စီးကရက်ဖင်စီခံအရွယ် ပုရပိုက်ကလေးကို အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ထားရသည်မှာ တဖြည်းဖြည်း လေးလံလာသလို ရှိလာသည်။

“ခင်ဗျား ပုရပိုက်ရပြီးပြီလား....”

သူ့ဘေးမှာ ရပ်ကြည့်နေသည့် မျက်နှာသိ ဆိုက်ကားဆရာကို တံတောင်နှင့် တွတ်ပြီး လေသံလေးဖြင့် မေးလိုက်သည်။ ဆိုက်ကားဆရာက အူကြောင်ကြောင် မော့ကြည့်၍ ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“လိုချင်ရင် ကျွန်တော့်ဆီက ယူလိုက်လေ...”

“ဟာ ... လိုချင်ပါဘူးဗျာ...”

ဆိုက်ကားဆရာက ခေါင်းယမ်းရုံမက ဆောင်းထားသော စစ်ဦးထုပ်အဟောင်းလေးပါ ချွတ်၍ တဖျပ်ဖျပ် ယမ်းသွားသောအခါ သူ့အိတ်ကပ်လေး ပိုမိုလေးလံသွားလေသည်။

မျက်လှည့်ဆရာက သံဖြူပုံးကလေးပေါ် အုပ်ထားသည့် ကတ်ထူချပ်ကလေးကို ဖျတ်ခနဲ လှုပ်၍ လက်ကို ဆတ်ခနဲ ထည့်ပြီး အလန့်တကြား ပြန်ရုတ်ကာ ကတ်ထူချပ်ကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

“အာလားလား... ကိုက်တယ်ဟာ... ဟာ... အစွယ်တောင်ပေါက်နေပြီ၊ နေဦး... ပြီးရင် ထွက်ရမယ်...”

သူ့ဘာသာ ပြောရင်း မျက်လှည့်ဆရာက ပရိသတ်ဆီ မျက်နှာပြန်လှည့်သည်။

စိတ္တဇမြူနိုင်းများ

“မိဘများခင်ဗျား... ကျွန်တော့်မျက်လှည့်ပွဲရဲ့ နောက်ဆုံးအစီအစဉ်မှာ ဒီပခြပ်ထဲက အကောင်ကြီးကို ဖွင့်ပြမှာပါ... ဟို ညီလေး... အခုကြည့်ချင်လို့လား... လာ...လာ... ဘယ်သူမှ ပြန်မပြောရဘူးနော်... ကတိပေးလား... ဟုတ်ပြီ...”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မနီးမဝေးမှာ ရပ်ကြည့်နေသည့် အသက်ကိုးနှစ် ဆယ်နှစ်သားလေးကို ခေါ်ပြီး ကတ်ထုန်းကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်ပြသည်။ ပန်းရောင်ရှုပ်အင်္ကျီလက်တိုကလေး ဝတ်ထားသော သနပ်ခါး ဘဲကျားရိုက်ထားသည့် ကောင်လေးမျက်နှာပေါ်မှာ တအံ့တဩ အရိပ်များ ဖြတ်ပြေးသွားကြ၏။ သူတို့တစ်တွေကလည်း ကောင်လေးမျက်နှာဆီ ကြည့်နေမိကြသည်။

သည်အထဲ ဘာကောင်များ ရှိနေပါလိမ့်။

သူ့လိုပင် အခြားသူတွေရဲ့ မျက်လုံးတွေကလည်း ပခြပ်ဟုဆိုသော သံဖြူပုံးကလေးကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်လာနေကြသည်။ မျက်လှည့်ဆရာက ပြကွက်အသစ်နှစ်ခု ထပ်ပြသသွားသော်လည်း သူ စိတ်မဝင်စားမိတော့။ ထိုအချိန်မှာပင် မျက်လှည့်ဆရာထံမှ စကားသံကို ကြားလိုက်ရပြီး သူ နောက်ကျသွားပြီဟု နားလည်လိုက်လေသည်။

“စောစောက ပုရပိုက်ရထားတဲ့သူတွေ ဒီစည်းဝိုင်းထဲ ဝင်ကြပါခင်ဗျား... ဒီစည်းဝိုင်းထဲက ပရိသတ်ကိုသာ ပခြပ်ထဲ သတ္တဝါကြီးကို ပြသပေးမှာ ဖြစ်ပါတယ်...”

နီးစပ်ရာ ဝါးခြမ်းပြား အကျိုးလေးတစ်ချောင်းကောက်ပြီး မျက်လှည့်ဆရာက စည်းဝိုင်းတစ်ခု ဝိုင်းလိုက်သည်။ ပုရပိုက်ရထားသူတွေ စည်းဝိုင်းထဲ ဝင်သွားကြသော်လည်း သူ မဝင်ဘဲ ခပ်တည်တည် ရပ်နေလိုက်သည်။ မျက်လှည့်ဆရာက စည်းဝိုင်းထဲက လူဦးရေကို လိုက်လံရေတွက်သည်။ သူပေးလိုက်သော လူတွေကို တစ်ခါတည်း မှတ်သားခဲ့ပုံရ၏။

“တစ်ယောက်လိုနေပါသေးတယ်... တစ်ယောက်လိုနေပါသေးတယ်...”

လူရိုင်းယဇ်ပူဇော်ပွဲမှ သွေးဆာနေသော နတ်ဆရာတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မျက်လှည့်ဆရာက အော်နေသည်။

“တစ်ယောက်လိုပါသေးတယ်၊ ဒါဟာ... သစ္စာဖောက်တာပါပဲ... သစ္စာဖောက်တစ်ယောက် ရှိနေပါတယ်... သစ္စာဖောက်တစ်ယောက် ရှိနေပါတယ်...”

“စည်းပျက်ကျိုးပေါက် သစ္စာဖောက်သည် ကုန်းသွား ကုန်းဘေး၊
ရေသွား...”

မျက်လှည့်ဆရာ၏ အသံထဲ ဒေါသတွေ ပြည့်နေသည်ဟု သူ
နားလည်လိုက်သည်။ ခဏကြာသောအခါ ပခြုပ်ထဲက သတ္တဝါကြီးကို
ထုတ်မပြသေးမီ ဆရာကျန်းမာရေးအတွက်ဟု ဆိုပြီး စည်းဝိုင်းထဲက လူတွေ
ထံ ငွေတစ်ထောင်စီ လိုက်ကောက်တော့၏။

သူ စိတ်နောက်ကျိစွာဖြင့် ဆိုင်ကယ်ကို စက်နှိုးသည်။ အိမ်ပြန်လမ်း
ဆီ ဆိုင်ကယ်ကို ဦးတည်ပြီးကာမှ စောစောက မျက်လှည့်ဆရာအသံကို
အနီးကပ် အော်နေသည့်အလား ပြန်ကြားယောင်မိပြန်သည်။

“ကုန်းသွား ကုန်းဘေး... ရေသွား ရေဘေး...”

ဆိုင်ကယ်ပေါ် ခွထိုင်ပြီးမှ၊ ဆိုင်ကယ်လီဗာပေါ် လက်တင်ထားပြီးမှ
လမ်းပေါ် ကြည့်ငေးရင်း သူ တွေခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ရင်ထဲ ဂယက်တွေ
အထပ်ထပ် ရိုက်ခက်သွားသည်။

***

(၆)

လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းပြီးသည်နှင့် သူ ဆိုင်ကယ်ဆီ ခပ်မြန်မြန်
သွားသည်။ ဆိုင်ကယ်စက်နှိုးပြီးသည်နှင့် နံပါတ်နှစ် ဂီယာထည့်ပြီး လီဗာကို
ဆွဲရန် ညာလက်ကို အပြင်...။

“ကိုမောင်... ကိုမောင်...”

လက်ဖက်ရည်ပန်းကန် လာသိမ်းပေးသည့် ဆိုင်ရှင်မိန်းမက သူ
ဆိုင်ကယ်ဆီ အပြေးတစ်ဝိုင်း ရောက်လာ၏။

“ဒါလေးက ကိုမောင် ကျန်ခဲ့တာလား...”

ဆိုင်ရှင်မိန်းမ လက်ဖဝါးထဲမှာ ပုရပိုက်ကလေး... ။ မဟုတ်ပါဘူး
ဟု ‘ဘူး’ ခံငြင်းမည် ပြင်ပြီးမှ စိတ်ပြောင်းပစ်လိုက်သည်။

“ဟာ... တော်သေးတယ်... ကြည့်စမ်း... စောစောက ထုတ်
ကြည့်ပြီး ငါမေ့သွားတာ၊ ဒါ... ပုရပိုက်လို့ ခေါ်တယ်ဟ၊ ဆရာတော်

စိတ္တဇမြူဒိုးများ

ကြီးတစ်ပါး ပေးခဲ့တဲ့ အဆောင်လေ... နင် လိုချင်ယူထားလိုက်ပါလား....”

အမျိုးသမီးမျက်နှာက ပုရပိုက်လေးကို ကြည့်ရင်း အနည်းငယ် ရှုံ့တွတွ ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းယမ်းပြသည်။ သူလည်း ‘မယူလည်း နေပေါ့’ဟူသော မျက်နှာထားကို တမင်လုပ်ယူ၍ ပုရပိုက်ကလေးကို အိတ်ကပ်ထဲ (စိတ်ပင်ပန်းစွာ) ပြန်ထည့်၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ သည်အချိန်ဆို မျက်လှည့်ပွဲလည်း ပြီးသွားလောက်ပြီ။ ပခြုပ်ထဲက အံ့ဖွယ်သတ္တဝါကြီးကို ဘယ်သူတွေများ တွေ့လိုက်ကြရပါလိမ့်။

တောင်ဘက်ရထားလမ်းကုန်းကျော်က ဖြတ်၍ ရန်ကုန်- မန္တလေး ကားလမ်းမကြီးပေါ် ဆိုင်ကယ်ကို ချိုးကွေ့လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မြို့မြောက်ဘက်က သူ့အိမ်ရှိရာဆီ...။

ဆိုင်ကယ်မောင်းနေသော်လည်း အရင်နေ့များလို လီဗာကို သိပ် မဆွဲရဲ။ ကုန်တင်ကားများ၊ ခရီးသည်တင် ကားမျိုးစုံများ ဖြတ်သန်းသွားနေသော လမ်းမကြီးလည်း ဖြစ်၊ မျက်လှည့်ဆရာကလည်း ကျိန်စာတိုက်ထားသည့်နေ့ ဖြစ်သောကြောင့် ဆိုင်ကယ်ကို သတိထား မောင်းနေရသည်။ သည်အခြေအနေမျိုးမှာပင် ကားဂိတ်ကလေးထဲ သူ့အကြည့်တွေ ရောက်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကားဂိတ်ကလေးက ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း။ ကျောကပ် သစ်သားထိုင်ခုံ တန်းကလေး နှစ်တန်းသာ ရှိသည်။ ဂိတ်မှူးက ကွမ်းတမြို့မြို့ဝါးရင်း ဖုန်းထိုင်ပွတ်လျက်။ ပြီးတော့ တခြားထိုင်ခုံတန်းပေါ်မှာ ပန်းရောင်ရှုပ်အင်္ကျီ တစ်ထည်ကို စူးစူးရှရှ မြင်လိုက်ရ၏။ ပြီးတော့....။

သူ ဆိုင်ကယ်ကို လီဗာလျှော့ပြီး ကားဂိတ်ရှေ့နားအထိ ဆင်းသွားသည်။ လူစောင့်နေသော ကားအခွံ နှစ်စီးက နေ့လယ်နေရောင်အောက်မှာ အကာအကွယ်မဲ့ တိတ်ဆိတ်လျက်။ သူ ကားဂိတ်တံစက်မြိတ်နားရောက်တော့ ထိုင်ခုံတန်းပေါ်မှ မျက်လုံးနှစ်စုံ မော့ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ အင်္ကျီအဖြူနှင့် လူက စားလက်စ ထမင်းဇွန်းကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်ရန် ပြင်ပြီးမှ သူ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သနပ်ခါး ဘဲကျားလူးထားသည့် ပန်းရောင်ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ကောင်လေး။ နှစ်ယောက်စလုံး အိုးတိုးအမ်းတမ်း မျက်နှာတွေနှင့် သူ့ကို ဆက်ကြည့်ရမလို၊ ထမင်းဆက်စားရမလို ဖြစ်နေကြသည်။ ပန်းရောင်ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ကောင်လေးကို သံဖြူပုံးလေးထဲမှ သတ္တဝါကြီး အကြောင်း မေးလိုက်မည်ဟု ပြင်ပြီးမှ သူ့စိတ်ကို သူ ပြန်ပြီး ကျောသပ်ပေး

လိုက်၏။

သူ မျက်လုံးတွေထဲ စကားလုံးကြမ်းကြမ်းတွေကို အလုံးအရင်းနှင့် ထည့်သွင်းပြီး စိုက်ကြည့်ကာ ဆိုင်ကယ်လီဗာကို ခပ်ပြင်းပြင်း ဆွဲပစ်လိုက်သည်။

(၇)

“ဒီတစ်ခါညပ်တာ ပိုတိုသွားသလိုပဲ”

အိမ်ထဲ ဝင်ဝင်ချင်း မိန်းမက သူ့ခေါင်းကို ကြည့်၍ ဝေဖန်သည်။ သူက ဘာမျှ ပြန်ပြောမနေဘဲ ဆံပင်ညှပ်စလေးတွေ စူးဝင်နေသော အင်္ကျီကို ချွတ်ပေးကာ ရေချိုးအုတ်ရေကန်ဆီ တန်းသွားသည်။ မိန်းမက သူ့အင်္ကျီကို လျှော်ရန် ဆပ်ပြာရည်ဇလုံထဲ နှစ်လိုက်မည်ပြုပြီးမှ အိတ်ကပ်ထဲက တစ်စုံတစ်ခုကို နှိုက်ယူလိုက်သည်။

“ယောက်ျား.... ဒါလေးက....”

“ဟာ... သွပ်ပြားလိပ်လေးပါကွာ... ပေး...”

မိန်းမလက်ထဲမှ ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး ခြံထောင့်က ကိုရံကြီး ကုန်းပင်တွေကြား အားရှိပါးရှိ လှမ်းပစ်ထည့်လိုက်သည်။ မိန်းမက မပြီးသေး။

“ဘာလေးလဲ... ဘယ်က ရတာလဲ...”

သူ လူတစ်ယောက်ကို ရည်ညွှန်းပြီး ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် ထိုလူ၏ အမည်ကို မသိသောကြောင့် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲရေးခြင်းတစ်ခုကို နာမိစားသုံး ပြောလိုက်ရ၏။ မိန်းမက သူ့ကို တအံ့တဩ ပြန်ကြည့်သည်။ သူကတော့ အခုမှ ပေါ့ပါးကြည်လင်သွားသလိုလို။ ။

ဖြူးဖြူး အမျိုးသားကျောင်းရာပြည့်မဂ္ဂဇင်း(၁၉၂၀-၂၀၂၀)

ထိုင်ခုံမဲ့ မနက်ခင်း

(၁)

ကျွန်တော်က ရန်ကုန်သွားရန် မနက်သုံးနာရီ ရထားကို ရွေးချယ်ထားကြောင်း ပြောသည့်အခါ ဇနီးသည်က ကန့်ကွက်သည်။

သူ့အကြောင်းပြချက်က သဘာဝကျသည်။ မနက် သုံးနာရီ ရထားစီးရန်အတွက် ပြင်ဆင်ရန် အနည်းဆုံး နာရီဝက်ခန့် ကြိုတင်၍ အိပ်ရာထရမည်။ ကြိုတင်လက်မှတ် မှာမထားသောကြောင့် ထိုင်ခုံရရန်လည်း မသေချာ။ ထို့အပြင် ကျွန်တော့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်ကိစ္စအတွက် အချိန်ကလည်း သည်လောက် ဝီရိယစိုက်ထုတ်ရန် မလို။ နေ့စဉ် မနက်ခြောက်နာရီ ထွက်သည့် အဝေးပြေးကားတစ်စီး ရှိနေပါလျက် မနက်အချိန်မတော် ခရီးထသွားရမည်ကို သူ ဘယ်လိုမှ သဘောမတူ။ (သူ သဘောမတူသည့်ကြားမှပင် သည်အချိန်ရထားဖြင့် ကျွန်တော် အကြိမ်အနည်းငယ် သွားဖူးသည်။)

ကျွန်တော့်ဘက်ကလည်း ကိုယ်ပိုင်အချိန်လေးကို ရသလောက် သက်တမ်းတိုး ဆွဲဆန့်ချင်နေသည်။ ရန်ကုန်သို့ရောက်လျှင် နေ့ချင်းပြန်ခရီးစဉ်တိုလေးတွေသာ ဖြစ်နေတတ်သောကြောင့် အလုပ်ကိစ္စများဖြင့်ပင် နာရီလက်တံတွေက အဝေးပြေးကားဂိတ်ဆင်းချိန်သို့ ပြုန်းခနဲ ရောက်ရောက်

သွားတတ်ကြသည်။ ကျွန်တော် လျှောက်ချင်သော စာအုပ်လမ်းကို လျှောက် ချိန်မရှိ။ ကျွန်တော့်အတွက် ဆေးဝါးသဖွယ်လိုအပ်သည့် စာအုပ်ရနဲ့ ရှုရှိုက် ရန် အချိန်မရလိုက်။ အသင့်ရေးပြီး ယူလာသော စာမူလေးတွေပို့ရန် မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေ သွားခွင့်မရ။ စာပေမိတ်ဆွေများနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် စားပွဲမှာ သုံးစွဲရန် လက်ကျန်အချိန် သိပ်မရှိ။ ထို့ကြောင့် အိပ်ရာနီးစ ရန်ကုန်ကို မနက် ၈ နာရီခန့်မှာ ဆိုက်ရောက်တတ်လေ့ရှိသည့် သည် ရထားစီးရန် ကျွန်တော့်ဘက်က ရွေးချယ်လိုခြင်း အကြောင်းတရားပင်။

ထိုင်ခုံအတွက်တော့ ခေါင်းထဲ သိပ်မထား။ ရိုးရိုးတန်း ခုံနေရာ လုံးဝ မရတော့လျှင်ပင် အထက်တန်း ခုံနေရာတော့ ရနိုင်သည်။ နောက်ဆုံး အဆင့် ရထားပေါ်ရောက်မှ ဝန်ထမ်းတချို့ အကူအညီဖြင့် ခုံတစ်ခုံတော့ သေချာ၏။ ထိုင်ခုံ လုံးဝ မရတော့လျှင်ရော...။ သည်ကိစ္စကလည်း ပြဿနာတစ်ခုတော့ ဖြစ်မလာနိုင်ပါ။ သည်လမ်းသည်ခရီးမျိုးမှာ ထိုင်ခုံမရှိဘဲ အဆင်ပြေသလို ကိုယ်နေဟန်ထားများဖြင့် သွားခဲ့ဖူးသည့်ခရီးတွေသည် တစ်ချိန်တစ်ခါက ကျွန်တော့်ပြက္ခဒိန် အဟောင်းတွေထဲ မင်နီတွေ ရဲရဲထ နေခဲ့ပြီးသားပင်။ သူများထိုင်ခုံလက်တန်း၊ အိမ်သာရှေ့၊ တွဲပေါက်ဝ စသည့် နေရာဟောင်းတွေနှင့် ကျွန်တော်က အကျွမ်းတဝင် ရင်းနှီးနေခဲ့ပြီးသား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လွန်ခဲ့သော အကြိမ်ရေတချို့ကဲ့သို့ပင် သည် ရထားဖြင့်ပင် ခရီးသွားရန် ကျွန်တော် ဇွတ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။

***

(၂)

နောက်တစ်နေ့မနက် ကျွန်တော် အိပ်ရာနီးတော့ မနက် ၂ နာရီ ၁၅ မိနစ်။ ကာယိက ပုဗ္ဗဌာစတွေကို ၁၅ မိနစ်ခန့်ဖြင့် အပြီးသတ်၍ အိမ်မှ အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်ခဲ့သည်။ ကျောပိုးအိတ်ထဲ အလုပ်နှင့် ပတ် သက်သည့် ဖိုင်တစ်ခုပါသည်။ ပြီးတော့ ရထားပေါ်မှ ထိုင်ခုံတစ်ခုခုံမှာ အရသာရှိရှိ ထိုင်နိုင်ရန်အတွက် စာအုပ်တစ်အုပ်။

ထိုင်ခုံမဲ့ မနက်ခင်း

မြို့က နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်မောကျနေသည်။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းက နိုးထနေ၏။ လမ်းဘေး မြက်ပင်ဖျားလေးတွေမှာ စိန်ပွင့်လေးတွေ ခိုသီးနေကြ သည်ကို လမ်းမီးရောင်ဖြင့် မြင်နေရသည်။ ညက တဖြောက်ဖြောက် ကျခဲသည့် မိုးစက်လက်ကျန်တွေလား၊ ဆောင်းဦးနှင်းစက်တွေပဲလား...။ ခပ်စိမ့်စိမ့်အေးနေသည်ကတော့ သေချာသည်။ ဂျာကင်ကို လည်ပင်းအထိ ဆွဲစေ့ရင်း ခြေလှမ်းတွေကို အရှိန်တင်နေရသည်။ ရထားဆိုက်ချိန်တွေက များသောအားဖြင့် နောက်ကျတတ်သော်လည်း ထိုင်ခုံကြိုမှာမထားသည့် ခရီးသည်အတွက် အချိန်မီရောက်နေရန် ပိုအရေးကြီးသည်မဟုတ်လား။

လမ်းထိပ်နားအရောက် အကျင့်စွဲအကြည့်တွေက လမ်းညာဘက် အမှိုက်ပုံကြီးဘေးမှ ကင်းတဲပုလေးကို ငဲ့ငေးလိုက်မိသည်။ မည်သည့်လုံခြုံ ရေးအတွက်ဟု မသိနိုင်သော သည်ကင်းတဲလေးမှာ အရပ်တိုတို၊ မုတ်ဆိတ် ရှည်ရှည်၊ ရှေ့သွားရှည်ရှည် စိတ်ဝေဒနာရှင်တစ်ဦး စခန်းချနေသည်မှာ လအတန် ကြာခဲ့ပြီ။ အမှိုက်ပုံနံ့စော်စော်ကို ကျောချင်းကပ်အိပ်နေသည်မှာ တကယ့်ကို စိတ်ချလက်ချ။

ဈေးဝန်းအပြင် တိုက်တန်းကို ဖြတ်လျှောက်မိတော့ မဖွင့်သေး သည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ ခုံရှည်ပေါ် စစ်ခြင်ထောင်တစ်လုံး အိတ်ကျနေ သည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုလမ်းဘေး ခြင်ထောင်ထဲ အိမ်ရာမဲ့ အမယ်အို တစ်ဦး ခိုလှုံနေသည်ကို ကျွန်တော် သိနေသည်မှာ ကြာလေပြီ။

ဘူတာသွားရာလမ်း ကိုက် ၂၀၀ အတွင်း အိမ်ခြေမဲ့နှစ်ဦးကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် နောက်ထပ် ကိုက် ၂၀၀ ကို ဆက်လျှောက်စရာမလိုတော့ဘဲ ဘူတာလေးကို ဆိုက်ရောက်လာခဲ့သည်။

ဘူတာလေးကို ကျွန်တော်ဆိုက်ရောက်တော့ ကျွန်တော်စီးမည့် ရထားဆိုက်ရောက်ရန် နာရီဝက်နီးပါး လိုပါသေးသည်။ နှေးကွေးတိတ်ဆိတ် နေသော ဘူတာလေးထဲ လူလူသူသူ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား သိပ်မတွေ့ရပါ။ လက်မှတ်ရောင်း သံဆန်ခါနေရာမှ ‘ဂ’ သဏ္ဌာန်အပေါက်လေး ပိတ်ထား ဆဲမို့ လက်မှတ်မရောင်းသေးကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ ထိုင်ခုံအတွက် မျှော်လင့်ချက် ခိုင်မာနေသည့် သဘော။

ဘူတာထဲ ရှင်းလင်းတိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ရထားပေါ် ထိုင်ခုံရနိုင်ရန် သေချာသလောက် ဖြစ်နေသော်လည်း လောလောဆယ် ဘူတာစကြိုမှာ ထိုင်ခုံတစ်ခုံကို အရင်ရှာရသည်။ ထိုင်ခုံတွေက ဆယ်စုနှစ်တချို့ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။

သော ကျောခြင်းကပ် သစ်သားခုံရှည်များ ဖြစ်သည်။ ဘူတာစင်္ကြံ၏ တစ်ဖက်ကို လုံးဝအလွတ်ထားပြီး စင်္ကြံအခြားတစ်ဖက်မှာသာ ခုံရှည်တွေကို စုကပ်ထားသည်။ ခရီးသည် နည်းပါးသည်ဟု ထင်မြင်ရသော်လည်း တကယ်တမ်း ဘူတာစင်္ကြံမှာတော့ ထိုင်ခုံတစ်နေရာစာလေးက ဘယ်နား ရှာရမှန်း မသိ။ အထုပ်အပိုးတွေ၊ လဲလျောင်းနေသူတွေ၊ အိပ်မောကျနေသူ အနည်းအငယ်ဖြင့် စင်္ကြံခုံရှည်တွေ မှာ နေရာလွတ်မရှိတော့။ ခုံတန်းရှည်တွေ တစ်ဖက်စွန်းအရောက် စင်္ကြံသမံတလင်းပေါ် အိပ်မောကျနေသည့် ကလေး နှစ်ယောက်ထံမှာ သည်နေ့အတွက် ဈေးဦးပေါက် ဝေဒနာကို တွေ့လိုက်ရ ၏။

အနားစုတ် ပိုက်ဖျာတစ်ချပ်မှာ ထင်းချောင်းတိုလေးနှစ်ချောင်း ဖြစ်သလို ပစ်ချထားသည်နှင့်တူသည့် ကလေးငယ်နှစ်ယောက်။ တစ် ယောက်က ငါးနှစ်သားခန့်။ သုံးနှစ်ခန့်အရွယ် ကောင်လေး၏ ဦးခေါင်း တစ်ခြမ်းနှင့် လက်တစ်ဖက်က သမံတလင်းပေါ် ဖိတ်ကျနေ၏။ စောင် ဟောင်းပါးပါးက သူတို့ခန္ဓာကိုယ်လေးတွေကိုပင် လုံခြုံရေးမပေးတော့။ ပိုက်ဖျာခြေရင်းနှင့် ခေါင်းရင်းမှ ခြင်ဆေးခွေနှစ်ခုသည်သာ သူတို့အတွက် ခြင်ထောင်ဖြစ်ကြောင်း ငြင်းဆန်နေစရာမလို။ သမံတလင်းပေါ်မှ သူတို့လေး တွေအဖြစ်မှာ အိပ်စက်နေသည်နှင့်မတူဘဲ ကမ္ဘာမြေပေါ်က ဖိတ်စဉ်ကျနေ သည်နှင့် တူနေ၏။

သူတို့ဘေးခုံတန်းပေါ်မှ စောင်ခြုံကွေးကွေး သဏ္ဌာန်မှာ သူတို့မိခင် ပဲလား။ ဘေးနားမှာ တိုလီမိုလီ မြုတ်စပြင်းတောင်းတွေ ထိုးသိပ်ထည့်ထား သည့် ဆွဲခြင်းတစ်လုံး။ သူတို့ မည်သည့်ရထားကို စောင့်ဆိုင်းနေကြပါလိမ့်။ ချဉ်းနင်းဝင်လာသည့် ဆောင်းရက်စွဲတွေထဲမှာ နှင်းမသည်းမီ နွေးထွေးခြင်း ရထားတစ်စင်းကို သူတို့လေးတွေအတွက် ဘုရားသခင်ထံမှ စေလွှတ်ပေးစေ ချင်ပါသည်။

ကျွန်တော်က ရထားပေါ်တွင် စီးနင်းလိုက်ပါနိုင်ရန် ထိုင်ခုံတစ်ခု အတွက် တွေးမော၍ စင်္ကြံပေါ်မှ ယာယီထိုင်ခုံတစ်ခုကို အရေးတကြီးသဖွယ် လိုက်ရှာနေချိန်.....။

ဘူတာမျက်နှာမူထားရာ အမှောင်ထဲမှ လူရိပ်တွေ စင်္ကြံမီးရောင် အောက် တဖွဲ့ဖွဲ့ ရောက်လာကြသည်။ လေးယောက်၊ ခြောက်ယောက်..ဟင် အားလုံး ဆယ်ယောက်မက ရှိမည်။ ပြည်တွင်း ရွှေ့ပြောင်းလုပ်သားတွေ

ထိုင်ခုံမဲ့ မနက်ခင်း

ဖြစ်ပုံရသည့် သူတို့အုပ်စုတွင် ကျား၊ မ၊ ရွယ်၊ အို စုံနေသည်။ အားလုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် အထုပ်အပိုးတွေ နေရာချကြသည်။ ရယ်မောကြသည်။ စကားကျယ်ကျယ် ပြောကြသည်။ ဘူတာလေးပါ လိုက်လံရယ်မောလေသည်။ သူတို့လူအရေအတွက်ကို စိတ်မှန်းကြည့်ရင်း သည်ရထားအတွက် ထိုင်ခုံတစ်စွဲက အတွေးထဲ ခြောက်လှန့်လာသည်။

မကြာမီ လက်မှတ်ရောင်းပြီဖြစ်ကြောင်း ရုံပိုင်လေးက ဘူတာရုံခန်း အပေါက်ဝမှ လှမ်းအော်သည်။ တချို့က ပုံမှန်လက်မှတ်ရောင်းနေကျနေရာ သံဆန်ခါရှေ့ ပြေးသွားကြပြီး ကျွန်တော်အပါအဝင် လူတချို့က ဘူတာရုံခန်း အတွင်း ဝင်သွားကြသည်။ လက်မှတ်ကြိုမှာမထားရသောကြောင့် သည် နေရာမှ ဝင်ဝယ်လျှင် လက်မှတ်ရောင်းကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ၍ ခုံတစ်ခုံရအောင် အားထုတ်နိုင်သည်။ ယခင်ကလည်း သည်လိုအားထုတ်မှုမျိုး မှာ အကြိမ်ကြိမ် အောင်မြင်ခဲ့ဖူး၏။

ရုံပိုင်လေးကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ရောင်းပေးနေသည်။ ဘွတ်ကင် စာအုပ်ကို ဖွင့်ထားလျက်၊ ထိုင်ခုံဇယားကို အသင့်ဖြန့်ထားကာ သူ့ထက်ငါ အတင်းထိုးပေးလာသော မှတ်ပုံတင်တွေ၊ ဝန်ထမ်းကတ်တွေနှင့် ထောက်ခံ စာတွေကို အမှားအယွင်းမရှိအောင် သတိထား လုပ်နေရပုံပင်။ ဆင်းမည့် ဘူတာကို မေးလိုက်၊ လက်မလောက် ညိုညစ်ညစ် ကတ်ပြားလေးပေါ် ရေးခြစ်လိုက်၊ တံဆိပ်တုံးကို ဒုန်းခနဲ ထုချလိုက်၊ ပိုက်ဆံအပေးအယူ လုပ်လိုက်။

တခြားသူတွေကို မည်သို့စီစဉ်ပေးလိုက်သည်တော့ မသိ၊ ကျွန်တော့်ရှေ့က လူ၏ လက်မှတ်ပေါ် ‘ထိုင်ခုံမဲ့’ ဟူသော မင်ပြာစာလုံး ကြီး ထုချလိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်နှင့် ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ထဲ လှုပ်ခနဲဖြစ် သွားသည်။ ထိုသူကလည်း မည်သည့်စောဒကမျှ မတက်ဘဲ ‘ထိုင်ခုံမဲ့’ ဟု ထင်းထင်းကြီး ရိုက်ထားသည့် လက်မှတ်လေးကို ကျေကျေနပ်နပ် ယူသွားသည်။ ထိုင်ခုံအတွက် မရေရာမှုကို အနီးကပ် တွေ့နေရသော်လည်း ယခင်အကြိမ်တွေကလည်း အဆင်ပြေအောင် ကူညီပေးခဲ့ဖူးသောကြောင့် သည်တစ်ကြိမ်ကိုလည်း မျှော်လင့်ထားသေးသည်။

ကျွန်တော်က မှတ်ပုံတင်ချပေးလိုက်သည်။ နှုတ်မှလည်း ‘ရန်ကုန်’ ဟု ပြောရင်း ပိုက်ဆံစက္ကူတွေကို ကျသင့်နှုန်းထက် အဆင်သင့် ပိုကိုင်ထားလိုက်သည်။ ရုံပိုင်လေးက ရိုးရိုးတန်းလက်မှတ်တစ်စောင် ဆွဲနုတ်

ပြီး ကျွန်တော့်မှတ်ပုံတင်အမှတ်နှင့် အမည်ကို ခပ်သော့သော့ ရေးဖြည့်သည်။
ပြီးသည်နှင့် လက်မှတ်နောက်ကျောဘက်မှာ တံဆိပ်တုံးတစ်ခုကို ဒုန်းခနဲ
ထုချလိုက်၏။

ထိုင်ခုံမဲ့။

သည်တစ်ကြိမ် ရင်ဘတ်က လှုပ်ခနဲ ဖြစ်ရုံမဟုတ်၊ တဆတ်ဆတ်ခါ
သွားသည်။

“ခုံမရှိတော့ဘူးလား၊ အထက်တန်းကရော...”

ရုံပိုင်လေးက ကွမ်းငုံပါးစပ်ဖြင့် ‘မရှိတော့ဘူး’ ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်
ပြောကာ ခေါင်းပါ ရမ်းပြသည်။ ယခင်ကဆို ရထားဆိုက်ခါနီးမှ ပြန်လာရန်
ပြော၍ ထိုင်ခုံမျှော်လင့်ချက်ကို ရှင်သန်ခွင့်ပေးသည်။ အခုတော့...။

ကျွန်တော် ဘာမျှ ထပ်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ဘူတာရုံခန်းထဲမှ ဂူတူ
တူ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘူတာရင်ပြင်ရှေ့ မည်းမည်းမှောင်နေသော
အေးစက်စက် မြင်ကွင်းကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ လှမ်းငေးဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်အရောက်
စီးရမည့် နာရီအရေအတွက်က အတွေးထဲ ခုန်တက်လာ၏။ အောက်မှာသာ
သည်လောက် ထိုင်ခုံကိစ္စ ခက်ခဲနေလျှင် ရထားပေါ်ရောက်လျှင်ရော
ကျွန်တော့်အတွက် ထိုင်ခုံတစ်ခုံရှိနေနှင့်မည်မှာ သေချာနိုင်ပါ့မလား။ အကယ်
၍ ထိုင်ခုံမရခဲ့လျှင် သူများထိုင်ခုံလက်တန်းမှာ တောင်းတောင်းပန်ပန်
တင်ပါးတစ်ခြမ်း တင်ရမည့်အရေးသည်လည်းကောင်း၊ အိမ်သာနံစော်စော်ရှေ့
မှာ၊ တွဲတံခါးပေါက်ဝမှာ ဈေးသည်တွေ၊ အဆင်းအတက်ခရီးသည်တွေ၏
ခြေထောက်တွေအောက် ခါးညွှတ် ခေါင်းငုံ့ပေးရမည့် အရေးသည်လည်း
ကောင်း ထိုင်ခုံမဲ့ ဘဝနှင့် ကာလအတန်ကြာ ကင်းကွာနေသည့် ကျွန်တော့်
အတွက် ပြဿနာများအဖြစ် ခြောက်လှန့်လာကြသည်။

နောက်ဆုံး မနက်ခြောက်နာရီတွင် ထွက်မည့် အဝေးပြေးကားကို
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အကြောင်းပြချက်ပေး၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဖြေသိမ့်၍
အိမ်ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကိုယ့် လိပ်ပြာကိုယ် ကိုယ်ဖော်သည့်ဆိပ်ပြာဖြင့်
အကြိမ်ကြိမ် လျှော်ဖွပ်နေသည့်တိုင် အစွန်းအထင်းတွေက ဘိုးဘိုးအောင်၏
‘ဝ’ လုံးတွေ ဖြစ်နေကြသည်။ ထိုင်ခုံမဲ့ လက်မှတ်လေးတွေကိုင်၍ ဆိုက်
ရောက်လာတော့မည့် ရထားကိုစီးရန် တက်တက်ကြွကြွ စောင့်နေရစ်ခဲ့သူ
တွေ၏ မျက်နှာတွေက ကျွန်တော့်နောက်ကျောကို လိုက်ကြည့်နေသလို
ခံစားရသည်။ ခွေး လေလွင့်တချို့ ဟောင်သံတွေကိုပင် စိတ်မလုံချင်တော့။

ထိုင်ခုံမဲ့ မနက်ခင်း

အိမ်ရောက်တော့ ဇနီးသည်က တံခါး ထဖွင့်ပေးရင်း ခပ်ဟဟ ရယ်သည်။ ကျွန်တော်က ခုံမရခြင်းကို အတိုချုံ့ပြော၍ ခေါင်းငုံ့ပြန်ဝင်လာသည်။ မနက်ခြောက်နာရီ ထွက်မည့် အဝေးပြေးကားအတွက် နောက်ထပ် နှစ်နာရီကျော် အချိန်ထပ်ဖြုန်းရန် အိပ်ရာထဲ ပြန်ဝင်လိုက်၏။ အိပ်ရာ၏ နွေးထွေးနူးညံ့ခြင်းက ကျောပြင်မှတစ်ဆင့် တစ်ကိုယ်လုံးပျံ့နှံ့သွားသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဘူတာစင်္ကြံ သမံတလင်းပေါ် ဖိတ်စဉ်ကျနေသည့် လူသား ငယ်လေးတွေက အတွေးထဲ ခုန်ပေါက်ဝင်လာ၏။ ‘ထိုင်ခုံမဲ့’ဟု ရိုက်နှိပ်ထားသည့် လက်မှတ်လေးတွေကိုင်ကာ ဆိုက်ရောက်လာမည့်ရထားကို စောင့်နေကြသူ မျက်နှာတွေပါ ပြုံးထေ့ထေ့ မျက်နှာပေးတွေဖြင့် ဝင်လာကြပြန်သည်။

ကျွန်တော်သည် အသက်ကြီးလာသည်နှင့်အမျှ သူရဲဘောကြောင် တတ်လာပြီလား။ တစ်ချိန်က ထိုင်ခုံမဲ့ လက်မှတ်ပေါင်းများစွာဖြင့် ရထား ခရီးစဉ်ပေါင်းများစွာ သွားခဲ့ဖူးသည်။ နောက်တော့ ထိုင်ခုံဖြင့်သာ ခရီးသွားရသော ခရီးစဉ်များကို ဘဝပေးကံကြမ္မာအရ ပိုင်ဆိုင်လာရသည်။ အခုမတော်တဆ လွဲချော်မှုလေးကြောင့် ‘ထိုင်ခုံမဲ့’ အဖြစ်ကို ပြန်ရောက်ရသည့်အခါ၊ ထိုရထားဖြင့် စီးနင်းလိုက်ပါရန် ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ငြင်းဆန်ခဲ့တာပါလိမ့်။ ထိုင်စရာခုံတစ်ခုမရရှိသည်နှင့် စီးမည့်ရထားခရီးစဉ်တစ်ခုလုံးကို ဖျက်သိမ်းပစ်သည်အထိ ဘယ်အချိန်ကတည်းကများ ကျွန်တော် သွေးကြောငှာသွားတတ်ခဲ့ပါလိမ့်။

ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ‘ထိုင်ခုံမဲ့’ စာတန်းတံဆိပ်ပါ ရိုးရိုးတန်းရထားလက်မှတ်လေးကို ပြန်ထုတ်ကြည့်ရမည့် သတ္တိသည် ယနေ့အထိ ကျွန်တော့်ထံ ရောက်မလာသေးကြောင်းကိုတော့ ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထား၍ ဝန်ခံခွင့်ပြုစေလိုပါသည်။ ။

မိုးမခမဂ္ဂဇင်း(ဇွန်လ ၂၀၁၆)
ခေတ်ပြိုင်ဝတ္ထုတိုများ(၂၀၁၉)

စာရေးသူ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

၁၉၈၂ ခုနှစ် မတ်လ ၄ ရက်နေ့တွင် ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီးအရှေ့၊ မြူးမြို့နယ်၊ ကညွတ်ကွင်းမြို့၊ ခင်တန်းရပ်ကွက်၌ အဖဦးကျော်မြင့်၊ အမိ ဒေါ်ဝိုင်းတို့က မွေးဖွားခဲ့သည်။ အ.ထ.က (၁) ကညွတ်ကွင်းမှ အခြေခံပညာ အထက်တန်း အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ၂၀၀၃-၀၄တွင် ကညွတ်ကွင်းမြို့၊ လောကပြတင်းစာကြည့်တိုက်တွင် စာကြည့်တိုက်မှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီး ၂၀၀၈ ခုနှစ်တွင် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောသားအဖြစ် စတင်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလထုတ် ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း၊ ရွှေအသစ် ကဏ္ဍတွင် ရွေးချယ်ဖော်ပြခံခဲ့ရသည့် နယ်နိမိတ်မရှိတဲ့နိုင်ငံ ဝတ္ထုတိုဖြင့် စာပေ လောကသို့ စတင်ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မြစ်၏တစ်နေရာ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ (၂၀၁၇)၊ အခန်းနံပါတ် (၆) (၂၀၁၈)၊ အို... အင်းဝ အက်ဆေးအချို့နှင့် ဆောင်းပါးအနည်းငယ် (၂၀၁၈)၊ ငါးဖမ်းသမား (၂၀၁၉)၊ ချက်ကော့၏ သေနတ် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ(၂၀၂၀)၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက အိမ် (၂၀၂၀) တို့ကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

၂၀၁၈ ခုနှစ်တွင် မိုးကုတ်မြို့၊ သဟာယစာကြည့်တိုက်က ပေးအပ်သည့် သဟာယစာပေဆုကို ရန်ကုန်မြစ်၏တစ်နေရာ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများ စာအုပ်ဖြင့် ရရှိခဲ့ပြီး ၂၀၁၉ ခုနှစ်အတွက် အမျိုးသားစာပေဆုကို ငါးဖမ်းသမား လုံးချင်းဝတ္ထုဖြင့် ရရှိခဲ့သည်။

ယခုအခါ ကညွတ်ကွင်းမြို့၌ ဇနီးမဆွေဇင်လင်း၊ သမီး မရွှေယဉ်မိုးတို့ နှင့်အတူနေထိုင်လျက်လူ့ဘဝကို ဆက်လက်ဖြတ်သန်းနေပါသည်။

***